

Göç Yönetiminde Kanıta Dayalı Politika Yaklaşımı ¹

Sercan DERELİ ²

Başvuru Tarihi: 18.08.2023

Kabul Tarihi: 30.10.2023

Makale Türü: Derleme

Öz

Kamu politikası, modern toplumların ekonomik ve toplumsal ilişkilere müdahalede başvurduğu araçların başında gelmektedir. İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde kurumsallaşan ve bilimsel bir çalışma alanı olma özelliği kazanan kamu politikası, politika yapımında rasyonalizasyon süreçlerinin hız kazanmasında etkili olmuştur. Bilim ve politika arasındaki bağın güçlenmesi sonucunda ampirik araştırmalar, politika yapım sürecinin temel unsurlarından biri hâline gelmiş ve karar alma süreçlerinde politika yapımcılar için birer referans noktası oluşturmuştur. 1990 sonrası dönemde ise kamu politikası üretimi, ampirik araştırmalardan elde edilen verileri kanıt formuna dönüştürerek politika önerilerinin etkililiğini arttırmayı hedefleyen bir girişim olarak ortaya çıkan kanıta dayalı politika anlayışı çerçevesinde ele alınmaya başlanmış ve rasyonalizasyon sürecinde yeni bir döneme geçilmiştir. Günümüzde hacmi ve hızı giderek artan göç hareketleri yönetilmesi zorunlu olan bir alan olarak kabul edildiğinden kanıta dayalı politika anlayışı göç politikalarına ve kamu politikasının önemli bir ayağını oluşturan göç yönetimi alanına da tesir etmiş ve bu anlayış çerçevesinde özellikle merkez ülkeler tarafından kanıta dayalı göç politikaları oluşturulmaya başlanmıştır. Bu çalışmada kanıta dayalı politika anlayışının kurumsallaşma süreci kavramsal ve kurumsal perspektiften ele alınmış, göç yönetiminde kanıta dayalı politika anlayışının gelişimi hakkında bilgi verilmiştir. Çalışmada, göç yönetiminde kanıta dayalı politika anlayışı merkez ülke örnekleri üzerinden ele alınarak ilgili anlayışın göç politikalarının etkililiğinin artırılmasındaki öneminin vurgulanması amaçlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kamu Politikası, Kanıta Dayalı Politika, Göç Yönetimi

Atf: Dereli, S. (2023). Göç yönetiminde kanıta dayalı politika yaklaşımı. *Anadolu Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 23(4), 1333-1362.

¹ Bu çalışma etik kurul izin belgesi gerektirmemektedir.

² Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümü, sercan.dereli@hbv.edu.tr, ORCID: 0000-0002-4083-8559

Evidence-Based Policy Approach in Migration Management

Sercan DERELİ³

Submitted by: 18.08.2023

Accepted by: 30.10.2023

Article Type: Review

Abstract

Public policy is one of the primary tools used by modern societies to intervene in economic and social relations. Public policy, which became institutionalized as a scientific field of study in the post-World War II period, has been instrumental in accelerating the rationalization processes in the policy-making. With the strengthening of the link between science and policy, empirical research has become one of the fundamental elements of the policymaking process and has become a reference point for policymakers in decision-making processes. In the post-1990 period, public policy making started to be handled within the framework of the evidence-based policy approach, which emerged as an attempt to increase the effectiveness of policy recommendations by transforming the data obtained from empirical research into the form of evidence, and a new era began in the rationalization process. Since migration movements, which are increasing in volume and speed today, are considered as an area that must be managed, the evidence-based policy approach has also affected migration policies and migration management, which constitutes an important pillar of public policy, and within the framework of this understanding, evidence-based migration policies have started to be developed especially by central countries. In this study, the institutionalization process of evidence-based policy approach is discussed from a conceptual and institutional perspective and information is provided on the development of evidence-based policy approach in migration management. The study aims to emphasize the importance of evidence-based policy approach in migration management in increasing the effectiveness of migration policies by examining central country examples.

Keywords: Public Policy, Evidence-Based Policy, Migration Management

³ Ankara Hacı Bayram Veli University, Faculty of Economics and Administrative Sciences, Department of Labor Economics and Industrial Relations, sercan.dereli@hbv.edu.tr, ORCID: 0000-0002-4083-8559

Giriş

Modern toplumlarda cereyan eden ekonomik ve toplumsal ilişkilere yoğun olarak kamu politikası aracılığıyla müdahalede bulunmaktadır. Toplumsal ihtiyaçların karşılanması ve karşılıklı etkileşimde bulunan insanların birlikteliğinden bir toplum inşa edilmesi kamu politikası tarafından çehresi çizilen ilişkiler ağı ile mümkün kılınmaktadır.

Kamu politikasının kurumsallaşmış, sistematik ve modern görünümü; İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde politika alanının bilimsel bir arka plan kazanarak araştırma nesnesi hâline gelmesi ve bilgi ile iktidar arasındaki ilişkinin belirginleşmesi gibi gelişmelerin tecrübe edilmesiyle kazanılmış ve kamu politikası bir çalışma alanı olarak gelişim göstermeye başlamıştır. Toplumların modernizasyonu ile toplumsal yapı ve ilişkilerin, rasyonelize edilen ve bilimsel bir arka planı olan politika oluşturma süreçleri ile yönlendirilmesi gerektiği gündeme getirilmiştir. Kamu politikasının bilimsel bir çalışma alanı olarak inşa edilmesiyle politika oluşturma süreçlerinde karar alma mekanizmaları ampirik araştırma bulgularıyla desteklenen bir forma evrilmiştir. Politika oluşturma süreçlerinde analiz yöntemlerinin etkin bir şekilde kullanılmaya başlanması, politika yapıcılar için güvenilir istatistik veri ve kanıtlar sunulmasını mümkün kılarak politika önerilerinin fırsat ve maliyetlerinin müzakere edilmesine zemin hazırlamıştır.

Kamu politikasının rasyonalizasyonu, zaman içerisinde toplumsal ve ekonomik hayatı ilgilendiren her bir alana tesir etmiş ve hükümetler politika analizi aracılığıyla politika önerilerinde etkililik arayışına yönelik girişimlerde bulunmuşlardır. Hükümetlerin etkililik arayışı, ampirik araştırmalardan elde edilen kanıtların politika yapıcılar tarafından karar alma sürecinde kullanılmasını ifade eden kanıta dayalı politika anlayışını ortaya çıkarmıştır.

Ekonomik ve toplumsal ilişkiler başta olmak üzere tüm kurumları etkisi altına alan ve çok boyutlu etkileri bulunan göç hareketleri de modern toplumlarda kamu politikası bağlamında ele alınmaktadır. Göç hareketleri, merkez-çevre kuramına göre gelişmemiş çevre ülkelerden gelişmiş merkeze doğru yaşanmaktadır. Küreselleşmenin etkisiyle hacmi ve hızı artan uluslararası göç hareketlerinin başta merkez ve çevre ülke olmak üzere küresel düzeyde bir dinamizm ve dönüşüm başlatabilme potansiyeline sahip olması, günümüzde göçün yönetilmesi gereken bir alan olarak kabulüne yol açmaktadır. Göç yönetimi, göç hareketlerini henüz başlamadan düzenlemeyi amaçlayan ve göçün gerçekleşmesi ertesindeki entegrasyon süreçlerini odağına alan bir girişim olarak tanımlanmakta ve bu kapsamda ampirik araştırma bulgularından yararlanılarak göç politikaları oluşturulmaktadır.

Tarihsel arka planı incelediğinde göç yönetiminin, merkez ülke konumundaki gelişmiş ülkeler tarafından, göç hareketlerinin beraberinde getirdiği fırsat ve tehditlerin müzakere edildiği bir alan olarak gelişim gösterdiği görülmektedir. İlgili ülkeler, göç hareketlerini kapitalizmin ekonomi-politiğine paralel bir şekilde ele alarak ekonomik göstergeler üzerinden yönetmekte ve göç politikalarını kanıtlar aracılığıyla fayda-maliyet ekseninde oluşturmaktadır. Bu nedenle göç, bir insan hakkından ziyade ekonomik kalkınma sürecine etki eden bir unsur olarak değerlendirilmekte; göç yönetimi, ekonomik kalkınma amacına uygun bir şekilde yapılandırılmaktadır. Kanıta dayalı göç politikaları alanında, ampirik araştırmaları destekleyerek politika yapımında kullanılacak olan kanıt tabanının gelişimine odaklanan ABD, İngiltere, Kanada, Avustralya ve Yeni Zelanda gibi göç alan merkez ülkeler ön plana çıkmaktadır.

Göçe yönelik mevcut düzenlemelerin işlevsiz kaldığına dair ampirik kanıtların üretilmesi sonucunda ilgili merkez ülkeler, göç yönetimi alanında etkililiğin sağlanması amacıyla kanıta dayalı anlayışı benimsemişler ve kanıta dayalı politikalar üretmeye başlamışlardır. Bu çalışmada, öne çıkan merkez ülke pratikleri ekseninde kanıta dayalı politika anlayışının göç yönetimi ve politikalarının etkililiğinin artırılmasındaki önemini

vurgulanması amaçlanmıştır. Kanıtı dayalı göç politikaları henüz yaygın bir uygulama alanına ulaşmadığından çalışma kapsamında yalnızca göç yönetiminde kanıtı dayalı politikalar bağlamında öne çıkan merkez ülke pratiklerine değinilmiştir.

Göç yönetimi alanında kanıtı dayalı politika anlayışının gelişimine odaklanan sınırlı sayıda çalışma olması nedeniyle bu çalışmada açıklayıcı bir tarz benimsenmiş ve ilgili alanının gelişimi ardındaki kavramsal ve kuramsal çerçeve aktarılmaya çalışılmıştır. Neden-sonuç ilişkisinin kurulabilmesi adına çalışmanın ilk kısmında kanıtı dayalı politika anlayışını ortaya çıkaran kamu politikası bilim alanının gelişimine yer verilmiş; ikinci kısımda ise ilgili anlayışın göç yönetimi üzerindeki etkilerine ekonomik-politik ve ülke pratikleri üzerinden değinilmiştir.

‘Kamu Politikası’ Çalışma Alanının Gelişimi

Toplumsal ihtiyaçların karşılanması amacıyla etkileşim içerisinde bulunan insanların birlikteliğinden oluşan toplumsal yapı, sürekli ve düzenli ilişkiler ağı üzerine kuruludur (Fichter, 2001; Giddens, 2012). Toplumsal yapıyı şekillendiren bu sistematik ilişki, insanlığın düzen ihtiyacının karşılanmasında rol oynamakta ve toplumsal değişim süreçleri ile paralel bir şekilde değişim göstermektedir (Abercrombie, 1994; Bottomore, 1971). Toplumların tarihsel gelişim sürecinde toplumsal ilişkilerin değişiminde başta teknolojik, ekonomik ve politik gelişmeler olmak üzere birçok faktör etkili olmuştur. Kapitalist sanayi toplumlarının ortaya çıkışı ile inşa edilen modern toplumlarda ise toplumsal yapı ve ilişkilere sözü edilen bu etkenlerin yanında yoğunlukla “kamu politikası” aracılığıyla etki edilmeye başlanmıştır.

Kamu politikası, en genel anlamıyla, toplumsal ilişkilere devlet tarafından yapılan müdahalelerin bir aracı olarak tanımlanmaktadır. Devlet, oluşturduğu politikalar aracılığıyla toplumsal yapı ve ilişkilere müdahalede bulunmakta ve bu unsurlardaki değişimleri yönlendirebilmektedir. Modernleşmenin ilk yıllarında kurumsallaşmış bir kamu politikasından bahsetmek mümkün olmasa da özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde kamu politikası; bir inceleme alanı hâline gelmiş, rasyonel karar alma süreçleriyle şekillendirilmiş ve siyasal bir planlama unsuru olma özelliği kazanmıştır. Kurumsallaşmanın ardından kamu politikası planlanma sürecinde geleceğin şekillendirilmesine ve devletin düzenleme gücünün arttırılmasına odaklanılmıştır (Çelik, 2008). Kamu politikası; aktörlerden kurumlara, çözümlenmelerden süreç ve sonuçlara uzanan unsurlardan oluşan bir kapsama ulaşmıştır (Babaoğlu, 2017, s. 513). Politika oluşturma sürecinin rasyonalizasyonu kamu politikasında etkililiğin sağlanması temel amaç olarak belirlenmiştir. Etkililik amacı, politika analizi olarak adlandırılan bilimsel bir disiplinin gelişimi için zemin hazırlamıştır.

Bilimsel bir çalışma alanı olarak gelişim gösteren politika analizinin odağında, politika oluşturma sürecinin etkin bir şekilde işlemesi ve politika yapıcılara toplumsal ve ekonomik koşullar hakkında güvenilir bilgiler sağlanması amacı yer almaktadır. Bu kapsamda; “hangi” politikaların “neden” uygulanması gerektiğine, politikaların sonuç ve etkilerinin neler olacağına dair araştırmalar yürütülmektedir. Toplumsal yapı ve ilişkilere yapılan devlet müdahalelerinin etki ve sonuçları, kamu politikası analizi aracılığıyla araştırılmaktadır (Usta, 2013, s. 83). Politika analizi alanının gelişimiyle, hâlihazırda rasyonalize edilmiş olan kamu politikasının kurumsallaşma düzeyi artış eğilimine girmiştir.

Politika analizinin kamu politikasına uygulanması, kamu politikası analizi olarak adlandırılmaktadır. Kamu politikası analizi, kamu kuruluşları tarafından yerine getirilmektedir. Kamu kuruluşları ekonomik ve toplumsal yapıya dair kapsamlı bilgi toplamakta ve bu bilgileri değerlendirme sürecine almaktadır. Politika analiziyle gerçekleştirilen değerlendirme, kamu politikasının etkililiğinin artışında önemli bir rol oynamakta ve karar alma süreçlerinin kalitesi ile politika analizinin kalitesi arasında pozitif bir ilişki bulunmaktadır. Toplanan bilgilerin işlenip değerlendirilmesi, politikaların uygulama maliyetlerini azaltmaktadır (Head, 2015,

s. 472). Değerlendirme süreci, politika yapımındaki en önemli aşamalardan birini oluşturmaktadır. Değerlendirme sürecinde kullanılan yöntemlerin başında düzenleyici etki analizi gelmektedir. Düzenleyici etki analizi, mevzuatların hazırlanması sürecine; danışma ve katılım mekanizmaları ile kamu politikası analizi yöntemlerinin birlikte uygulanmasıyla yapılmaktadır (Cilavdaroğlu, 2019, s. 273). Hükümetler, politika önerilerinin değerlendirilmesi sürecinde düzenleyici etki analizi yöntemini kullanmaktadır.

Düzenleyici etki analizi, uluslararası bir kuruluş olan ve ülke ekonomilerinin küresel ekonomiye entegrasyon sürecinde kullanılacak istatistiki-ekonomik bilgileri üreten OECD ülkelerinde, 1980'li yıllardan itibaren bir reform stratejisi olarak uygulanmaya başlanmıştır. 1995 yılına gelindiğinde ise yeni düzenlemelerin kalitesinin iyileştirilmesi amacıyla tüm OECD ülkelerinde uygulamaya alınmıştır. Düzenleyici etki analizi aracılığıyla yeni düzenlemelerin öngördüğü kararların ampirik temelini geliştirilmesi amaçlanmıştır (Bayramoğlu, 2003, s. 144; Carroll, 2010; Jacobs, 1997, s. 13). 1980 sonrası dönemde refah devletinin yaşamış olduğu krizin giderek daha belirgin hâle gelmesiyle hükümetler etkililik arayışı doğrultusunda yeniden yapılanma süreçlerini başlatmış ve reform uygulamalarını hızlandırmıştır. Aynı yıllara tekabül eden küreselleşme süreci de rekabet baskısını arttırarak hükümetler açısından etkililiğin her zamankinden daha önemli hâle gelmesinde rol oynamış ve politika analizi ile düzenleyici etki analizi gibi yöntemlerin eğitim, sağlık ve göç gibi alanlardaki kullanım alanı yaygınlaşmıştır.

Tecrübe edilen ekonomik ve toplumsal dinamikler sonucunda, düzenleyici etki analiziyle mevcut ve yapılması planlanan düzenlemelerin piyasalar üzerindeki etki ve maliyetlerinin hesaplanmasına odaklanılmıştır. Kamu politikası oluşturma ve karar alma süreçleri yeniden şekillendirilmiş ve düzenleyici bir rol üstlenen devletin işleyiş mantığı açıklanmaya çalışılmıştır (Bayramoğlu, 2006, s. 95). Düzenleyici etki analizi, hükümetlerin gündeminde yer alan çok sayıda politikaya farklı biçimlerde etki etmiş; politikaları ticari, idari ve bürokratik etkileri bağlamında değerlendirmeye tabi tutmuştur (Jacobs, 1997, s. 13-14).

Politikaların değerlendirilmesi sürecinde düzenleyici etki analizi ile politika analizi bir arada kullanılmaktadır. Politika analizi kapsamında hükümetlerin yalnızca hangi politikaları uyguladığıyla ilgili değil aynı zamanda neden bu politikaları uyguladığı ve ilgili politikaların sonuçlarının ne olacağı ile ilgili de araştırmalar yürütülmektedir (Demir, 2011). Değerlendirme sürecinde uygulanan düzenleyici etki analiziyle ise politika analizinin rasyonalizasyonu amaçlanmakta; yeni veya üzerinde değişiklikler yapılacak olan düzenlemelerin mevcut kalitesinin nasıl arttırılacağına dair “kanıtlar” üretilmektedir (Carroll, 2010). Bu nedenle, düzenleyici reformlar çağında, politika analizi alanında “kanıta dayalı politika” anlayışı gündeme getirilmektedir. Kanıta dayalı politika oluşturma, genel itibarıyla, geçmişe yönelik incelemeler ve karar verme süreçlerine paydaş katılımı ile karakterize edilen bir anlayışı temsil etmektedir (Aşkar, 2021, s. 478-481). Kamu politikası alanının gelişimi ve politika oluşturmada rasyonalizasyon süreçlerinin yaşanması ile bağlantılı bir şekilde ortaya çıkan kanıta dayalı politika anlayışı, düzenleyici etki analizi yöntemleri kullanılarak politika çıktılarının etkililiğinin araştırılmasını salık vermektedir.

Tarihsel gelişim sürecine bakıldığında, İkinci Dünya Savaşı itibarıyla kamu politikası alanının; bilimsel bir arka plan kazandığı, inceleme alanını genişlettiği ve yürüttüğü araştırmalarda tanımsal düzey yerine çözümlenme düzeyine odaklandığı görülmektedir. Bilimsel araştırmalarda yaşanan artış ve araştırmalardan elde edilen verilerin değerlendirilmesine odaklanan girişimler, politika analizi disiplininin gelişmesini sağlamıştır. Tüm bu gelişmeler neticesinde deneysel olarak oluşturulmuş ve analitik olarak inşa edilmiş bir yapı olan kamu politikası çalışma alanı kurumsallaşmıştır (Çiner, 2013, s. 40). Kamu politikasının kurumsallaşma sürecinde; politika analizi ve düzenleyici etki analizi gibi gelişmelerin yanı sıra kanıta dayalı politika anlayışının ortaya çıkışı ve gelişimi de etkili olmuştur. Kanıta dayalı politika anlayışı, politika yapımındaki rasyonalizasyon sürecinin son ayağını oluşturmaktadır.

Kanıtı Dayalı Politika

Kamu politikası çalışma alanının gündem maddelerinden birini kanıtı dayalı politika anlayışı oluşturmaktadır. Anlayış; ortaya çıkış dinamikleri, kavramsal çerçevesi ve politika oluşturma süreci bağlamında 1950'li yıllardan itibaren gelişim göstermeye başlamış ve politika alanının rasyonalizasyonu sürecinde önemli bir rol oynamıştır.

Kanıtı Dayalı Politika Anlayışının Ortaya Çıkışı

Kanıtı dayalı politika anlayışı, kuramsal temellerini kanıtı dayalı tıp anlayışından almıştır. Kanıtı dayalı tıp anlayışı kapsamında, mevcut kanıtlar doğrultusunda belirsizliklerin cevaplanabilir bir forma getirilmesi, kanıtların ve performansın değerlendirilmesi ve en iyi tedavi yönteminin belirlenmesi süreçleri işletilmekte ve sağlık politikaları üretilmektedir (Dawes vd., s. 2005; Pawson, 2002a, s. 168; Raine, 1998, s. 251). Kanıtı dayalı tıp anlayışının hâkimiyet alanını genişletmesiyle beraber başta sağlık politikaları olmak üzere kamu politikası oluşturma sürecinde bilimsel araştırmalarla ulaşılan kanıtların yoğun olarak kullanıldığı yeni bir döneme geçilmiştir.

Politika alanına ilişkin bilim dalları, yöneticilere tavsiye veren bir alan olarak uzun bir geçmişe sahip olsa da sistematik, kurumsallaşmış ve etkili bir yönetişime katkı sunan bir alan olarak kısa bir geçmişe sahiptir (Deleon, 1994, s. 77). Rasyonelize edilen bilimsel bir alan olarak kamu politikası analizi, 1929 Buhranı'nın sebep olduğu bir dizi dönüşüm sonucunda ABD'de ortaya çıkmıştır. Büyük Buhran'ın neden olduğu işsizliği çözmek ve ekonomiyi yeniden canlandırmak için Roosevelt Hükümeti'nin (1933-1945) uygulamaya aldığı politikalar, kamu politikası analizinin miadı olmuştur. İkinci Dünya Savaşı sonrası yıllarda bilgi ile iktidar arasındaki ilişki belirginleşmiş; kamu politikası analiz ve çalışmalarında bilgi üzerinden politika üretimi eğilimi güç kazanmıştır. Kamu politikası analizinin kurumsallaşarak etkisini arttırması ise Kennedy Hükümeti (1961-1963) döneminde gerçekleşmiştir. 1960'lı yıllar itibarıyla politika bilimi üniversite programlarına dâhil edilmiş ve bir disiplin hâline gelmiştir. Ekonomi ve siyaset kurumlarının bilimsellik temelinde yönetilebileceği kabulü ile yönetim kademelerinin teknokratlardan oluşmasına zemin hazırlanmış ve matematiksel-istatistiksel analizler içeren farklı yöntemler kullanılmaya başlanmıştır (Aşkar, 2021, s. 469; Çiner, 2013, s. 40). İlgili gelişmelerin ve kapitalizmin Altın Çağı olarak adlandırılan ve müdahaleci bir rol üstlenen refah devleti anlayışının bir sonucu olarak ise kamu politikası bir inceleme alanı hâline gelmiş ve kanıtı dayalı politika anlayışının kuramsal temelleri atılmıştır.

Rasyonel ve kapsamlı politika oluşturma eğiliminin birçok özelliği, kanıtı dayalı politika anlayışına tezahür etmiştir. 1960'larda özellikle sosyal politika alanı, politika müdahalelerinin etkilerine ilişkin veri toplama ve analiz etme girişimleriyle desteklenmiştir (Botterilla ve Hindmoorb, 2012, s. 367-369). Kanıtı dayalı politika anlayışı somut bir şekilde ilk olarak 1970'lerde gündeme getirilmiş olsa da 1990'lı yılların sonlarından itibaren güç kazanmaya başlamıştır. Bu anlayış çerçevesinde politika yapıcılarının; politika geliştirme ve iyileştirme süreçlerine ilişkin bilimsel verilerin sağlanması ve politika ve program tekliflerinin titiz bir şekilde analiz edilmesi hususunda teşvik edilmesi amaçlanmıştır. Politika alanında oluşan bu gündem içerisinde uzman bilgisi, politikaların formüle edilme ve uygulama süreçlerinin ayrılmaz bir parçası olarak kabul edilmiştir (Head, 2015, s. 472).

Politika yapımında kanıtların kullanılmasını esas alan kanıtı dayalı politika anlayışı, siyasal süreçlere 1990'larda İngiltere'de taşınmıştır. 1990'ların sonu itibarıyla sosyal bilimlerin politika yapım süreçlerindeki etkisi artışa geçmiş, belirsizlik ve düzenlemelerin olumsuz etkilerinin giderilmesi amacıyla kanıtı dayalı analizlerin gerekliliği gündeme getirilmeye başlanmıştır. Blair Hükümeti (1997-2007) toplumsal, siyasal ve ekonomik düzenlemelerdeki belirsizliğin aşılması için neyin işe yarayacağını saptamaya odaklanmıştır. Bu dönemde ortaya çıkan çeşitli girişimlerde, kanıtı dayalı politikaların oluşturulması amaç edinilmiştir (Aşkar,

2021, s. 482). İlgili girişimlerin odağında ideolojinin politika oluşturma sürecinden çıkarılması yer almıştır. Blair Hükûmeti bu doğrultuda; politika oluşturma sürecinde kanıtların kullanılmasını ve pilot uygulamalar da dâhil olmak üzere uygulanan politikaların değerlendirilmesinde ve neyin işe yarayacağını belirlenmesinde kanıtların kullanılmasını amaçlamıştır (Botterilla ve Hindmoorb, 2012, s. 367-369). Blair Hükûmeti'nin benimsediği kanıta dayalı politika anlayışı, bilim ile politika yapımı arasındaki mesafenin kapatılmasında önemli bir rol oynamıştır. Bilimsel bilgi, kamu politikalarına entegre edilerek sistematik bir şekilde ağırlığını arttırmıştır (Köktaş ve Köseoğlu, 2015). Hükümet, ileriye dönük, birleşik ve stratejik kanıta dayalı politika oluşturma süreci ile politika alanının modernizasyonunu gerçekleştirmiştir (Sanderson, 2002, s. 4).

İngiltere'de tecrübe edilen ilgili girişimler zaman içerisinde dünya geneline yayılmış; politika ve bütçe kararlarının alınması sürecinde kullanılacak bilgilerin üretimine başlanmıştır. Politikaların uygulanmasına rehberlik etmesi amacıyla pek çok ülkede kanıta dayalı politika ihtiyacı dile getirilmiştir (Pew-MacArthur Results First Initiative, 2014, s. 2). Teknolojik gelişmeler, politika yapımında kullanılacak olan kanıtların önemini daha da arttırmıştır. Teknolojide yaşanan hızlı gelişmeler, kaynakların daha etkili bir şekilde kullanılması noktasında yoğun bir talep ortaya çıkarmış ve politika yapımcılar politika oluşturma süreçlerine rasyonellik temelinde bilgiyi daha fazla kullanarak dâhil olmaya başlamışlardır (Erkek, 2020).

Endüstriyel bir kalkınma modelinden enformasyona dayalı bir kalkınma modeline geçiş ile politika alanında dönüşüm yaşanmış; endüstriyel ekonomiye has düzenleme, model ve yapılar zorluklarla karşılaşmış ve enformasyona dayalı ekonomilerde politika oluşturmada sorumlu devlet için yeni bir yol açılmıştır (Cohen, 2016, s. 1). Kamu politikası modernize edilerek bilgiye dayalı bir ilerleme yaşamıştır (Sanderson, 2002, s. 1). Kanıtlara ulaşılabilmesi adına hükümetler ile bilimsel bilginin üretiminden sorumlu olan üniversiteler arasında işbirliğine gidilmiştir (Köktaş ve Köseoğlu, 2015). Program değerlendirme sistemleri ve resmî-akademik politika analistleri kamu politikası için kanıtlar üretmeye başlamışlardır (Pawson, 2002b, s. 211). Kamu politikası oluşturma süreçlerinde veri ve araştırmalardan elde edilen kanıtlardan yararlanma düzeyi artışa geçmiştir (Erkek, 2020). Birçok ülkede politikaların iyileştirilmesi sürecini bilgilendirmek ve yönlendirmek amacıyla performans çıktıları ölçülmeye başlanmıştır (Or, 2002, s. 4). Kamu politikası alanının gelişimine paralel şekilde, birçok alanı etkisi altına alan değişim dinamikleri, politika oluşturma sürecine de etki etmiş ve kanıta dayalı politika anlayışını ortaya çıkarmıştır.

Kanıta Dayalı Politika Anlayışı

Kanıta dayalı politika; daha kaliteli ve etkili politika ihtiyacının karşılanması amacıyla hükümetler tarafından benimsenen resmî bir politika anlayışdır. Anlayış; resmî karar alma süreçlerinde yer alanların, rasyonel araç ve teknikleri uygulayarak politika sonuçlarını iyileştirme çabalarını temsil eden bir toplumsal hareketi temsil etmektedir. Anlayışa göre, kamu politikasında gündem bulan düzenleme taleplerinin, ulaşılması planlanan hedefleri açıkça destekleyen kanıtlara sahip olması gerekmektedir (Carroll, 2010). Kanıta dayalı politika anlayışının kurumsallaşması ve etkinliğini arttırabilmesi için öncelikle, politika yapımcıların dâhil olduğu karar alma süreçlerinde kullanılacak kanıt veri tabanlarının güçlendirilmesi gerekmektedir (Packwood, 2002, s. 267). Bu bağlamda kamunun elinde toplanan veri ve kanıtların kamu hizmet ve politikalarına dönüştürülmesi, kanıta dayalı politika üretiminin temel mantığını oluşturmaktadır (Pawson, 2002b, s. 211). Kanıta dayalı politika, karar alma süreçlerinde bilimsel bilgiye ve rasyonaliteye atıfta bulunan bir anlayış olarak değerlendirilmektedir.

Kanıta dayalı politika bilgi alanına meşrutiyet kazandırmakta ve bu alanı politikadan bağımsızlaştırmakta; kanıtların üretiminden tarafsız bilirkişileri sorumlu kılmaktadır (Jackson, 2007). Anlayış, bilim ile siyaset arasına sınır çekerek ideolojiden bağımsızlık vurgusu yapmaktadır. Ancak anlayışın; ideolojiden bağımsız

olmadığını, aksine, toplumların nasıl işlediğini tanımlayan kültürel paradigmalara uyumlu belirli inanç ve değerleri desteklemesi bakımından ideolojik olduğunu iddia eden görüşler de bulunmaktadır. İdeoloji ile olan ilişkisinden bağımsız bir şekilde kanıta dayalı anlayış kapsamında etkililik hedefi güdülmekte ve istatistiksel analizler ile kanıtlar üretilmektedir. Kanıta dayalı politika; politika kararlarını desteklemek için en yararlı verilerden ve belirli bir politika alanındaki mevcut tüm araştırmaların sistematik incelemelerinden oluşmaktadır. Geçmişte neyin işe yaradığına dair sistematik analizler yapılmakta ve ulaşılan kanıtlar gelecekteki politika oluşturma sürecinde neyin önemli olduğuna dair zemin hazırlamaktadır (Pawson, 2002b, s. 211-212, 267).

Günümüzde teorik-ampirik araştırma süreçleri ile bütünleşen politika analizinin, modern toplumların karşı karşıya kaldığı kronik sorunların çözüme ulaştırılmasında önemli bir potansiyeli bulunmaktadır (Pawson, 2002a, s. 157). Bu potansiyel, kanıta dayalı politikanın önemini daha da arttırmaktadır. Potansiyelin hayata geçirilebilmesi için ise politika ve programların uzun vadeli etki değerlendirmesinin yapılması, politikalar için sağlam bir kanıt temelini geliştirilmesi ve politikaların etkilerinin çoklu yöntem yaklaşımları kullanılarak anlaşılması gerekmektedir (Sanderson, 2002, s. 1). Bu nedenle, politika düzenlemeleri ile sonuçları değerlendirme ve iyileştirme girişimlerinin kamu politikasıyla bağlantısı giderek artmaktadır (Or, 2002, s. 4).

Politika oluşturmada kanıtların daha iyi kullanılmasına ilişkin gündem, hizmet sunumunda etkililiğin ve hesap verebilirliğin artırılmasına yönelik yaygın taleplerle yakından bağlantılıdır (Head, 2015, s. 472). Kanıta dayalı anlayış, politika oluşturmada pragmatist ve değere dayalı politika oluşturma sürecinden; bilimsel verilere dayanan kanıtların temel alındığı bir politika oluşturma sürecine evrilmeyi öngörmekte ve kamu politikası oluşturma sürecini bilimsel araştırma verileri temelinde yeniden yapılandırmayı amaçlamaktadır (Köktaş ve Köseoğlu, 2015). Akademik bir hareket olarak ortaya çıkan kanıta dayalı politika anlayışı, her geçen gün daha fazla sayıda hükümetin temel sloganı ve amacı hâline gelmektedir. Politika oluşturmada kanıtlardan yararlanan hükümetler, "neyin işe yaradığına" odaklanmaya ve böylece ideoloji veya değerlerin yönlendirdiği politika tuzaklarından kaçınmaya çalışmaktadır (Botterilla ve Hindmoorb, 2012, s. 367). Bilimsel araştırmalar aracılığıyla politika yapımında kullanılacak olan kanıtların üretilmesine ve bu suretle teori ve pratiğin uyumlaştırılmasına odaklanılmaktadırlar.

Politika alanında teori ile pratik arasındaki ilişkinin kurulabilmesi, uzun süredir devam eden bir sorun alanını oluşturmaktadır. Pek çok akademisyen, kodlanmış bilgi aracılığıyla politika yapımcıları desteklemek amacıyla girişimlerde bulunmakta; teori ve politika arasında ilişki kurmaya çalışmaktadır. Soyut-teorik ve somut-ampirik teoriler geliştiren akademisyenler ile politika yapımcıları arasındaki ilişkinin nasıl olması gerektiği sıklıkla tartışılmaktadır. Güce karşı gerçeğe işaret etme rolünü üstlenen akademisyenlerin; pragmatik-bağımsız-nesnel önerilerde bulunması ve politika yapımcıları daha etkili düzenlemeler yapma hususunda ikna etmek adına fikirlerin gücünü kullanması gerektiği vurgulanmaktadır (Jackson, 2007). Politika yapımının ideolojiden bağımsızlaştırılması olarak ifade edilebilecek olan bu durum, bilimsel bilgiyi meşru kılmak suretiyle kanıta dayalı politika anlayışını kurumsallaştırmaktadır.

Günümüzde artan rekabet, değişen toplumsal yapı ve ekonomi-politik, yönetimden sorumlu kademelerin rasyonel karar vermelerini son derece önemli hâle getirmiştir. Politika yapımcıları toplumsal ve ekonomik sorunların çözümünde, pragmatik amaçların gerçekleştirilebilmesi adına nicel tekniklere başvurmaya başlamışlardır. Modern dönem, pozitivizmden güç alarak evrensel bilgiye ulaşılması ve toplumun işleyiş mekanizmalarının çözümlenebilmesi amacıyla politika yapımında istatistiksel ve matematiksel yöntemlerin kullanımını giderek arttırmıştır. Öte yandan teknolojinin özellikle 21. yüzyılın ilk çeyreğinde kazanmış olduğu ivme ile birlikte hayatın her alanındaki birbirinden farklı iş ve işlem için veri üretilebilir hâle gelmiş; kamu ya

da özel sektördeki karar alma süreçlerinde verilerin işlenmesi sonrasında üretilen bilgi ve kanıtlar kullanılmaya başlanmıştır (Aşkar, 2021, s. 471; Erkek, 2020). Sözü edilen tüm bu gelişmeler neticesinde politika alanında rasyonalizasyon süreçleri hız kazanmış ve kanıta dayalı politika oluşturma sürecine artan bir önem atfedilmiştir.

Göç Yönetimi ve Kanıta Dayalı Göç Politikaları

Kamu politikası çalışma alanının rasyonalizasyon süreci diğer alanlarda olduğu gibi göç politikalarında da yaşanmış, göç yönetimi alanı gelişim göstererek göç politikaları birer analiz nesnesi hâline gelmiş ve politika oluşturma sürecinde etkililik arayışı amacıyla bilimsel bilgi kullanımı giderek artmıştır (Scholten ve Nispen, 2015). Böylelikle rasyonalizasyon sürecinin son ayağı olan kanıta dayalı politika anlayışı; ekonomik, siyasal, kültürel ve toplumsal dönüşüm ve sorunlara neden olabilen göç hareketlerinin yönetiminde de benimsenmiştir. Göç politikası oluşturma sürecinin etkin bir şekilde işleyebilmesi ve göç hareketlerinin ortaya çıkarabileceği toplumsal ve ekonomik sonuçlar hakkında politika yapıcılara bilgi akışının sağlanabilmesi amacıyla geliştirilen göç yönetimi kapsamında, ampirik araştırmalara dayanan kanıta dayalı göç politikaları üretimine başlanmıştır.

Uluslararası rekabetin giderek artmasıyla hükümetler, sermaye birikim sürecinin sektöre uğramaması adına göç yönetimini kapitalizmin temel mantığı çerçevesinde yapılandırma yoluna gitmiş ve göç hareketlerini ekonomik kalkınma üzerindeki etkilerini göz önünde bulundurarak yönetmeye odaklanmışlardır. Bu nedenle, göç yönetimi ve kanıta dayalı politika anlayışı iç içe geçerek kamu politikasının önemli bir bileşeni hâline gelmiştir.

Göçün Ekonomi-Politiği

İnsanlık tarihinin her bir döneminde tecrübe edilmiş olan ve belirli bir nüfusun bir bölgeden başka bir bölgeye hareketini ifade eden göç, coğrafi bir olgu olmanın çok ötesinde toplumsal, ekonomik, kültürel ve psikolojik etkileri bağlamında son derece geniş bir kapsama sahiptir (Sağlam, 2006, s. 33-34). Bu hâliyle göç yalnızca tek yönlü bir coğrafi hareketliliği değil mekân, zaman ve kültürlerin etkileşim içerisine girdiği ve günümüzdeki görünümü itibarıyla yoğun olarak emeğin sermaye ile bir araya geldiği bir olguyu ifade etmektedir (Atasü Topcuoğlu, 2016, s. 6). Göçe yönelik kuram ve araştırmaların büyük bir çoğunluğu emek göçü ile birlikte göçün neden ve sonuçlarına odaklanmaktadır.

Etkileri anlamında son derece karmaşık ve kapsamlı olan göç hareketlerin analiz edilmesi amacıyla siyasetten ekonomiye, hukuktan sosyolojiye kadar birçok disiplin tarafından ortak araştırmalar yürütülmüştür. Bu araştırmalar sonucunda ise göç hareketlerini açıklamaya yönelik kuramlar geliştirilmiştir. Literatürün, ilk göç kuramından modern göç kuramlarına kadarki süreçte başlıca çalışma alanı emek göçü olmuştur. Göç kuramları emek göçünün nedenleri, yönü ve sonuçları üzerine eğilmiş; göçün neden olduğu sonuçları göç veren ve göç alan ülkeler özelinde incelemiştir (Bozkaya ve Kum, 2022, s. 178, 190). Dolayısıyla göçe neden olan ekonomik faktörlerin araştırılması kuramların odağında yer almıştır (Develi, 2017).

Ülkelerin sahip olduğu refah standartları gibi ekonomik göstergeler ile göç hareketleri arasındaki ilişki, göç kuramları içerisinde yer alan “merkez-çevre kuramı” tarafından analiz edilmektedir. İlgili kuram uluslararası emek göçü alanında analizler yapmaktadır. Kurama göre uluslararası emek göçü, bir yandan işverenlerin maliyetleri azaltabilmesine ve rekabet üstünlüğünü sağlayabilmesine bir yandan da insanların daha iyi koşullara ulaşabilmesine olanak tanımakta; bunun sonucunda ise az gelişmiş çevre ülkelerden gelişmiş merkez ülkelere doğru göç hareketleri yaşanmaktadır (Çağlayan, 2006, s. 78-82). Düşük gelir düzeyi ve buna bağlı

olarak ortaya çıkan yoksulluk sorunu, göçe neden olan faktörlerin başında yer almaktadır (Kansu Karadağ, 2018). Günümüzde, emek göçünün temel görünümünden birini ekonomik ve toplumsal alanlardaki farklılıklara bağlı olarak gerçekleşen uluslararası emek göçü oluşturmaktadır.

Uluslararası göç, insanların bir ülkeden bir diğer ülkeye yerleşmesini ifade etmektedir (Bartram, Poros ve Monforte, 2017, s. 13). Göçmenler, herhangi bir sınırlamaya takılmaksızın göç ettikleri ülkelerde ikamet etme hakkına sahip olmaktadır. Öte yandan, hayatın devamının sağlanabilmesi için göçmenlere çalışma hakkı da tanımlanmaktadır (Bloch, 2011, s. 533). Dolayısıyla uluslararası göç, göçmenlerin merkez ülkenin işgücü piyasasına entegrasyonunu gerektirmektedir. Bu nedenle uluslararası emek göçü, küreselleşen dünyada önemli bir gündem oluşturmaktadır.

Özellikle merkez ülkeler göç yönetimi aracılığıyla göç hareketlerini kontrol etmeyi ve göçün sermaye birikim süreci üzerindeki olası olumsuz etkilerini bertaraf ederek olumlu etkilerini teşvik etmeyi amaçlamaktadır. Eğitim, tecrübe ve nitelik düzeyinin üretim sürecindeki öneminin giderek arttığı günümüzde, göç politikaları ve göç yönetimi kapitalizmin temel mantığı çerçevesinde oluşturulmakta ve merkez ülke politikaları kapitalizmin ekonomi-politiği ile uyumlu bir şekilde üretilmektedir.

Göçün küreselleşmesi ve hacmini arttırmasıyla özellikle merkez ülkeler seçici göç politikaları uygulamaya başlamışlar ve göç ile kalkınma arasında pozitif yönlü bir ilişkinin kurulmasına odaklanmışlardır. Bu bağlamda merkez ülkelerin göç alanındaki temel gündem maddesi beyin göçü olmuştur. Yüksek düzey eğitim ve niteliğe sahip olan işgücünün, yaşam ve istihdam koşulları daha iyi olan ülkelere göç etmeleri olarak ifade edilen beyin göçü, son yıllarda etkisini daha da arttırmıştır (Gökbayrak, 2008, s. 72-80; Topcu, 2019, s. 63). Beyin göçü merkez ve çevre ülkeler üzerinde farklı sonuçlar ortaya çıkarmaktadır: gelişmişlik düzeyi düşük olan çevre ülkeler açısından nitelikli işgücü kaybı anlamı taşırken merkez ülkeler için ise beyin kazanımı anlamı taşımaktadır (Bartram, Poros ve Monforte, 2017, s. 55). Beyin göçü merkez ülke açısından olumlu sonuçlar ortaya çıkardığı gibi göçmenlere de önemli kazanımlar sağlamaktadır. Bireyler, gelirlerini maksimize etmek amacıyla ücret ve istihdam olanaklarının daha iyi olduğu bölgelere göç etme kararı almaktadır (Massey vd., 1993, s. 432). Sonuç itibarıyla merkez ülkeler, beyin göçünü desteklemek ve böylelikle ekonomik kalkınma süreçlerinde avantaj kazanabilmek adına seçici göç politikalarına ve göç hareketlerinin yönetimine ağırlık vermişlerdir.

Göç yönetimi alanının gelişimiyle beraber özellikle merkez ülkeler ve uluslararası kuruluşlar “düzenli-düzensiz” veya “yasal-yasa dışı” göç kavramlarını tartışmaya başlamışlardır. Bu kavramlar kapitalizmin ekonomi-politiğine uyumlu olacak şekilde makul ve makul olmayan göç türlerini tanımlamak üzere kullanılmaktadır. Merkez ülkeler, kalkınma sürecine işlevsellik kazandırma potansiyeli olan göçmenler için düzenli göç kavramını kullanırken oturma ve çalışma izni gibi belgeleri olmayan göçmenlerin düzensiz göç kavramını kullanmaktadırlar. Düzensiz göç, gelişmiş ülkelerin ekonomik kalkınma süreçlerinde bir sorun olarak algılanmaktadır. Bu nedenle göç hareketlerine ve türlerine ilişkin kavramlar da ekonomi-politiğin yoğun etkisi altında tanımlanmaktadır (Atasü Topcuoğlu, 2016, s. 3-11).

Göç hareketleri, ortaya çıktığı dönemin siyasi, toplumsal, kültürel ve ekonomik koşulları tarafından şekillenmektedir (Güllüpcü, 2012). Merkez ülkelerin mevcut göç yönetimi alanı değerlendirildiğinde, sermaye birikimi ve rekabet üstünlüğü gibi saiklerin göç politikalarının oluşturulması sürecinde ön planda tutulduğu ve göç hareketlerinin bir insan hakkı olarak kabul edilmekten ziyade kapitalist sermaye birikim sürecine hizmet eden bir mekanizma olarak kullanılma eğiliminde olduğu görülmektedir.

Göç Yönetimi

Göç yönetimi, kamu politikası alanının önemli bir ayağını oluşturmaktadır ve ilgili alanın gelişimi kamu politikası çalışma alanının gelişimiyle paralellik göstermektedir. Kamu politikasının kapsamına giren her bir çalışma alanında olduğu gibi göç yönetiminde de bilginin önemi giderek artmış durumdadır. Ampirik araştırmalardan elde edilen bilgiler sorunların çözümüne odaklanan politika oluşturma sürecinin; hedef ve eğilimlerin açıklanması, mevcut koşulların analiz edilmesi, gelecekteki gelişmelerin projeksiyonunun yapılması ve alternatiflerin bulunması, değerlendirilmesi ve seçilmesi aşamalarının ayrılmaz bir parçası hâline gelmektedir (Lasswell, 1970, s. 3). Politika döngüsünde bilgi hayati bir öneme ulaşarak bilimsel bilgi aracılığıyla politika oluşturma süreci rasyonelize edilmektedir (Hauser, 2017, s. 23). Çok boyutlu etkileri olan göç hareketleri bahsi geçen politika döngüsü kapsamında değerlendirilmekte, göç politikaları rasyonelize edilen bir politika oluşturma süreci ile üretilmekte ve sonuç itibarıyla göç yönetimi bir çalışma alanı olarak gelişim göstermektedir.

Günümüzde göç hareketleri; eğitim, ekonomi, aile ve siyaset gibi tüm toplumsal kurumları etkisi altına alarak geniş çaplı etkiler ile sorun ve kriz oluşturma potansiyeline sahip olduğundan yönetilmesi gereken bir alan olarak kabul edilmektedir. Göçün bir sorun alanı olarak değerlendirilmesi, kurumların mevcut kapasiteleri üzerinde ekonomik, politik ve siyasi baskılara neden olmak suretiyle krizler ortaya çıkarabilme potansiyelinden kaynaklanmaktadır. Göç hareketlerinin sahip olduğu bu potansiyel, yoğun olarak merkez ülkelerin gündeminde yer almaktadır. Olası sorun ve krizler kamu politikası çalışma alanının gelişimiyle kurumsallaşan göç yönetimi kapsamında değerlendirilmektedir. Göç yönetimi ile merkez ülkelerde göçe bağlı olumlu etkilerin teşvik edilmesi, olumsuz etkilerin ise azaltılması ve ortadan kaldırılması hedeflenmektedir (International Centre for Migration Policy Development [ICMPD], 2018, s. 24-25). Göç hareketleri; demografik, ekonomik, kültürel, siyasi, politik ve toplumsal tüm yönleriyle bir araştırma nesnesi ve politikalar aracılığıyla yönetilen bir olgu olarak değerlendirilmektedir.

Kavramsal boyutu ile göç yönetimi; uluslararası göçlerin düzenli bir şekilde yönetilmesi sürecinde, devlet kurumları arasındaki iş birliğine atıfta bulunmaktadır (Aktel ve Kaygısız, 2018, s. 584). Devletlerin uluslararası göç süreçleri üzerindeki kontrolünü ifade etmektedir (Ihlamur-Öner, 2021, s. 596). Yalnızca göç sonrasındaki değil, göçün gerçekleşmesinden önceki durum ve koşullar da göç yönetimi kapsamında değerlendirilmektedir. Göç yönetiminin; göçmenlerin ülkeye girişinden önceki hukuki düzenlemeler, önlemler ve kontroller ile başlayan kapsamı göçmenlerin ülkeye girişi sonrasındaki entegrasyon süreçlerine kadar uzanmaktadır (Kabakuşak, 2014, s. 257). Göç yönetimi; göçmenlerin ülkeye giriş çıkışlarının, ülkedeki mevcut durumlarının ve hukuki statü ve haklarının devlet organlarından oluşan mekanizmalar aracılığıyla yönetilmesi ve ülkelerin göç olgusu üzerindeki kontrol gücünü sağlamaya ve korumaya yönelik politikaları olarak tanımlanmaktadır (Ünal ve Gedik, 2022, s. 56). Göç hareketlerinin sunduğu ekonomik ve toplumsal fırsat ve tehditler göç yönetimi aracılığıyla müzakere edilmektedir.

Göç, kapsamlı ve köklü değişmelerin katalizörü olması açısından toplumsal değişimin temel göstergelerinden biri olarak kabul edilmektedir (Erder, 2006, s. 15). Bu nedenle göç; siyasi ve idari mekanizmalar aracılığıyla kamu politikası oluşturulması gereken temel alanlardan birini oluşturmaktadır. Göç yönetimi ile toplumsal sorunların en aza indirilmesi kamusal bir ihtiyaç ve zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır (Örselli ve Babahanoğlu, 2016, s. 2065). Göç sonucunda ülkeye yeni gelen nüfusun konut, istihdam, gıda, toplumsal yaşam ve kültür gibi alanlar üzerindeki önemli etkisi, ülkelerin ilgili alanlarda yasal, kurumsal ve politik tedbirler almasını zorunlu kılmaktadır (Demirhan ve Aslan, 2015, s. 24). Değişen siyasi, ekonomik ve toplumsal koşullar karşısında günün ihtiyaçlarına cevap verebilecek nitelikte göç politikası oluşturulması gerekmektedir (Akman, 2018, s. 454). Devlet, ekonomik ve toplumsal ilişkilere müdahalede göç yönetimini bir kamu politikası olarak kullanmakta ve göç politikaları oluşturmaktadır.

Göç hareketlerinin bir yandan ekonomik kalkınma süreçlerine önemli katkılarda bulunma bir yandan ise çatışmalar ortaya çıkarma potansiyeline sahip olması nedeniyle göç yönetiminin araştırma konularını, özellikle merkez ülke üzerindeki olumlu ve olumsuz etkileri oluşturmaktadır. Ancak göçün taşıdığı fırsat ve tehditler yalnızca merkez ülkenin temel gündem maddelerinden birini oluşturmamaktadır. Aksine iç ve dış güvenlik politikalarından istihdam politikalarına kadar uzanan bir kapsamda göç hareketleri uluslararası bir siyaset meselesi olarak değerlendirilmektedir (Weiner, 1992, s. 91). Merkez ve çevre ülkelerde demografik, ekonomik ve toplumsal dönüşümlere neden olan ve toplumları yeniden şekillendiren göç olgusunun günümüzdeki görünümü küresel bir boyut kazanmış durumdadır (Castles ve Miller, 2008, s. 7-12). Göç hareketleri, günümüz dünyasına yön veren yerel, bölgesel ve küresel belirleyicilerin başında gelmektedir (Ermağan, 2019, s. 1). Göçün küreselleşmesi ile göç yönetimi kapsamındaki eylem planları ve göç politikaları da küresel bir zeminde ele alınmaya başlanmıştır.

Uluslararası göç hareketlerinin, küresel yaklaşım ve çözümler aracılığıyla yönetilmesi gerektiği üzerinde ortak bir kanaat oluşmuş durumdadır (Memişoğlu ve Yiğit, 2019, s. 41). Bu doğrultuda 2018 yılında Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından “Küresel Göç Mutabakatı” adlı bir belge hazırlanmış; güvenli, sistemli ve düzenli göç hareketleri için kanıt dayalı politikaları temel alan bir anlayışın inşası hedeflenmiştir. İlgili mutabakatta, göç yönetiminde kanıt dayalı politika anlayışının benimsenmesi gerektiği somut bir şekilde dile getirilmiştir.

Göçün, yalnızca merkez ve çevre ülke üzerinde değil küresel düzeyde etkilerinin olması nedeniyle günümüzde göç politikalarında rasyonalizasyon süreci hız kazanmıştır. Göç hareketlerinin etkilerine odaklanan araştırmalar ve araştırma sonuçlarının politika oluşturma sürecindeki rolü giderek artmıştır (Günay, Atılğan ve Serin, 2017). Bu bağlamda göç hareketlerinin işgücü, istihdam, işsizlik, gelir dağılımı, yoksulluk, nüfus artışı ve suç gibi alanlar üzerindeki etkisini konu alan araştırmalar ile politika arasında ilişki kurulmaya başlanmıştır (Taşçı, 2009, s. 178-179). Ampirik araştırmalardan elde edilen verilerin politika oluşturma sürecinde kullanılması, kanıt dayalı göç politikalarını gündeme getirmiştir.

Göç yönetiminde kanıt dayalı politika anlayışını benimseyen ülkeler, yoğun olarak merkez ülkelerdir. Merkez ülkelerdeki kanıt dayalı göç politikaları kapitalizmin temel mantığı çerçevesinde şekillendirilmekte ve politika döngüsünde ekonomik amaçlar ön planda tutulmaktadır. Bu ülkelerde, göç yönetiminde etkililik amacıyla kanıt tabanının inşası hedeflenmektedir.

Kanıt Dayalı Politika Anlayışı Bağlamında Göç Politikaları

Kanıt dayalı göç politikası oluşturma sürecinde bilginin üretimi ve kullanımı son derece önemli bir rol oynadığından politika yapıcılarının öncelikle sağlam bir kanıt tabanı oluşturmaları gerekmektedir. Bu amaçla, kanıt üretiminde dâhilî ve harici yapıların bir araya getirilerek resmî istatistik kurumlarından akademik camiaya ve sivil toplum örgütlerinden kurum içi çalışmalara kadar birçok yapıdan veriler toplanmaktadır (ICMPD, 2018, s. 24, 69). Kanıtın tabanının oluşturulmasından sonra ise politika yapıcılar açısından son derece zorlu bir süreç başlamaktadır: Bilimin ideolojiden bağımsız kılınması.

Bilimin siyasallaştırılması ve siyasetin bilimselleştirilmesi, diyalektik bir süreç olarak kabul edilmektedir. Her iki durumda da yıkıcı etkiler ortaya çıkabilmektedir. Bilimsel bilginin siyasallaştırılması, bilimin otorite ve meşruiyet kaybına uğramasına yol açabilmektedir. Bu nedenle bilim ve politika arasındaki sınırın sürekli olarak yeniden çizilmesi gerekmektedir (Hoppe, 2010, s. 169; Weingart, 1999, s. 151-160). Politika oluşturma sürecinde ve politika analizinde “güce karşı doğru olanının söylenmesi” son derece vurgulu bir şekilde dile getirilmektedir (Wildavsky, 2017). Bilimin siyasallaştırılması, kanıt dayalı politikaların etkililik seviyesine

doğrudan etki ettiğinden kanıta dayalı göç politikalarının oluşturulmasında politika yapıcılarının bilimsel bilgi ve kanıtlar ile siyaset kurumu arasına keskin bir sınır çekmesi gerektiği vurgulanmaktadır. Göç politikalarının bilimsel arka planının istatistiksel analizlerle üretilen ampirik kanıtlardan oluşması gerektiği kabul edilmektedir.

Politikaların bilimsel yöntemlerle ve kanıt tabanlı olarak oluşturulması amacıyla kamu politikasında kullanılan düzenleyici etki analizi göç politikalarının oluşturma sürecinde de kullanılmaktadır. Ancak göç politikası oluşturma sürecinde siyasi etki söz konusu olabilmekte ve düzenleyici etki analizinin işlevselliği analizin hükümet dışı kuruluşlar yerine devlet görevlileri tarafından yapılması nedeniyle azalabilmektedir. Bir başka ifadeyle düzenleyici etki analizi ile kanıtların kullanılması, düzenlenme ve politikaya dönüştürülme sürecinde politika önerilerinin maliyet ve faydaları araştırılırken bürokrasi ve siyasi ilişkiler belirleyici olabilmektedir (Radaelli, 2008). Bu durum bir sorun alanı oluşturmaktadır. Göç politikalarının etkililiği için düzenleyici etki analizinin sağlıklı bir şekilde işletilerek bilimin ideolojiden bağımsız kılınması gerekmektedir.

Düzenleyici etki analizi, göç yönetiminin kurumsal altyapısının test edilme sürecinde kullanılmaktadır. Düzenleyici etki analizi aracılığıyla yeni düzenlemelerin maliyet ve faydaları incelenmekte ve kanıt tabanının yeterli olduğu durumlarda ilgili düzenlemeler niteliksel ve niceliksel bağlamda analiz edilmektedir. Analiz sürecinde göç kurumlarının yetki ve yetki kullanım prosedürleri ile düzenlemelerin ortaya çıkardığı kazanımlara kadar birçok alandan veri kullanılmaktadır. Böylelikle yeni düzenlemelerin olası sonuçları üzerine bir ön değerlendirme yapılmaktadır (Orbeta ve Abrigo, 2011). Düzenleyici etki analizinin sağlıklı bir şekilde işletilebilmesi adına öncelikle yeterli bir kanıt tabanının mevcut olması ve dolayısıyla çok sayıda ampirik araştırmanın yapılması gerekmektedir.

Hükümetler tarafından kaliteli ve sürdürülebilir kalkınmayı teşvik etmek amacıyla düzenleyici etki analizine siyasi bir ilgi oluşmuş durumdadır. Bu doğrultuda merkezî hükümetler ampirik araştırmalar aracılığıyla kanıt tabanının inşasına odaklanmışlardır. Düzenleyici etki analizinin, 'tarafsız' bir değerlendirme süreci olarak işletilmesi ve politika önerilerinin maliyet ve faydalarının ekonomik analizini yaparak karar vericileri 'gerçekler' hakkında bilgilendirmesi son derece önemlidir. Dolayısıyla politika yapımında ideolojinin etkisinin kırılması gerekmektedir. Ancak düzenleyici etki analizinin kanıta dayalı ve sürdürülebilirlik odaklı politika oluşturma süreçlerine ne ölçüde hizmet ettiği hususunda kaygılar sıklıkla gündeme getirilmektedir (Hertin, Jacob, Pesch ve Pacchi, 2009).

Göç yönetiminde, göçün ekonomik kalkınma süreçlerine verdiği katkı ve kayıplar belirlenirken yoğun olarak teorik ve ampirik araştırmalar ile inşa edilen kanıt tabanı kullanılmaktadır. Göç hareketleri, merkez ülkeyi yerli işçilerin ücret ve istihdam yapısı, rekabet gücündeki değişiklikler, vergi ve sosyal yardım sistemi üzerindeki mali etkiler, ev fiyatları ve işgücünün nitelik düzeyi üzerindeki etkiler özelinde etkileyebilmektedir (Dustmann, Frattini ve Glitz, 2007). Ampirik araştırmalar genel itibarıyla bu konular üzerine eğilmekte; düzenleyici etki analizi ise ampirik araştırmalardan elde edilen verilerden hareketle politika önerilerinin etkililiğine dair kanıtların üretilmesi sürecine odaklanmaktadır.

Kanıta Dayalı Göç Politikası Örnekleri

Göçün küreselleşmesi beraberinde küresel bir işgücü piyasasını getirdiğinden beyin göçü hız kazanmakta ve giderek artan sayıda yüksek vasıflı işgücü göç etmektedir (Stilwell, vd., 2003). İlgili gelişmeler sonucunda ise göçün küreselleştiği 21. yüzyılda, nitelikli göç politikası oluşturmak ekonomik ve toplumsal kalkınmada belirleyici bir unsur hâline gelmektedir (Hawthorne, 2014). Bu nedenle göç yönetiminin temel gündemini, göçmenlerin özellikle işgücü piyasalarına entegrasyon süreçleri oluşturmaktadır. Göçe bağlı krizlerin tespiti ve çözümlenmesi amacıyla kanıt tabanını geliştirmeye yönelik araştırmalara odaklanılmaktadır (Benton ve Diegert, 2018, s. 2).

Göçün, işgücü piyasaları üzerindeki etkilerine ilişkin anlayış 1980 sonrası dönemde önemli ölçüde artmıştır. Sayısı giderek artan ampirik araştırmada, bireylerin göç etme kararı alma motivasyonlarının açıklanmasında iklim faktörlerinden göçmenlerin vasıf düzeyine kadar birçok konu mercek altına alınmış; göçün merkez ve çevre ülke için taşıdığı fırsat ve tehditler analiz edilmiştir. Dolayısıyla göç ve ekonomik kalkınma bağlamında göç ekonomisi, ülkelerin ve araştırmaların en önemli gündemlerinden biri hâline gelmiştir (Borjas, 1999, s. 1755-1757; Haas, 2010, s. 227; Hoffmann, Sedova ve Vinke, 2021). Geçmiş göç tecrübelerine dair analizlere odaklanan ampirik araştırmalar ile politika analizi yapılmaya ve kanıta dayalı göç politikaları oluşturulmaya başlanmıştır.

Kanıta dayalı göç politikası oluşturma alanında önde gelen kuruluşlardan birisi 2007 yılında İngiltere’de kurulan Göç Danışma Komitesidir. Göç Danışma Komitesi, hükûmete göç konularında şeffaf, bağımsız ve kanıta dayalı tavsiyeler sunan, ekonomistler ve göç uzmanlarından oluşan, bakanlık dışı bir kamu organıdır (Migration Advisory Committee [MAC], 2014, s. 11-13). Göç Danışma Komitesi, kanıt temelli politika önerilerinde bulunmaktadır. Örneğin; Göç Danışma Komitesi, yapılan ampirik araştırmalardan elde ettiği kanıtlardan hareketle, vasıf düzeyi yüksek göçmenlerin genellikle yenilik ve üretkenlik performansına olumlu katkıda bulunduğunu tespit etmiş ve politika oluşturma sürecinde göçe yönelik kısıtlayıcı düzenlemelerin potansiyel ekonomik sonuçlarının değerlendirilmesinin önemine vurgu yapmıştır. Bu doğrultuda, vasıflı göçmenlerin ekonomiye fayda sağladığına dair kanıtların politika yapımcılar tarafından göç politikası oluşturma sürecinde göz önünde bulundurulması gerektiğini belirtmektedir (MAC, 2012). Kanıta dayalı göç politikası oluşturmada etkili bir aktör olan Göç Danışma Komitesi gibi kuruluşlar, göç yönetimine işlevsellik kazandırmakta ve etki analizi yöntemleri aracılığıyla politika önerilerinin fayda ve maliyetlerini hesaplayarak göç politikalarının rasyonalizasyon sürecinde önemli bir rol üstlenmektedir.

İngiltere’de kanıta dayalı göç politikası üretmekten sorumlu bir diğer kuruluş ise Ekonomik ve Sosyal Araştırma Konseyidir. 2015 yılında Akdeniz üzerinden Avrupa’ya artan göç, politika yapımcıların; göçün karmaşıklığını anlamalarına ve politika oluşturma sürecinin kalitesini iyileştirmelerine yardımcı olacak yeni araştırma kanıtlarının üretilmesine olan ilgisinin artmasına neden olmuştur. Bu bağlamda İngiltere’de Ekonomik ve Sosyal Araştırma Konseyi, Akdeniz Göç Araştırma Programı’nı finanse etmeye başlamıştır. Avrupa’daki göç krizinin çözümüne odaklanan yeni göç yönetimi politikalarının geliştirilmesinde; göçün nedenleri, itici güçleri ve sonuçlarına ilişkin kanıtların ne ölçüde kullanıldığını saptamaya odaklanan ampirik araştırmalar yapılmıştır. Ancak araştırmalarda, düzenlemeler ile kanıtlar arasında ciddi uçurumlar bulunduğu ve politika yapımında araştırma kanıtlarından ziyade, temel varsayımlara ve kazanılmış çıkarılara dayanan politikalarla sonuçlanan politika oluşturma süreçlerinin işletildiği tespit edilmiştir (Baldwin-Edwards, Blitz ve Crawley 2018). Araştırmalarda, kamu politikası alanının kronik sorununun göç yönetimine de tezahür ettiği ve kanıta dayalı politika amacı güdülse de kanıtlar yerine siyasi çıkarların gözetildiği bir politika sürecinin yürütüldüğü saptanmıştır. Bu nedenle, bir amaç olarak belirlenen kanıta dayalı göç politikaları, günümüzde yaygınlık alanını henüz tam anlamıyla genişletememiş durumdadır.

Avrupa Birliği ülkelerinde de göç yönetiminde kanıta dayalı politika anlayışı benimsenmektedir. Kişilerin serbest dolaşım hakkının olduğu Avrupa Birliği ülkelerinde politika yapımcılara, göçe bağlı artan işgücü arzının yerli işgücü için tehdit oluşturduğuna dair yerleşik algı üzerinden özellikle durgunluk dönemlerinde baskı yapılmaktadır. Ancak yine de politika yapımcılar tarafından yapılan ampirik araştırmalardan elde edilen yüksek vasıflı göçmen işgücünün rekabet edebilirliği önemli ölçüde arttırdığına dair ampirik kanıtlar, göç politikasının oluşturulmasında belirleyici birer faktör olarak göz önünde bulundurulmaktadır (Huber, Landesmann, Robinson ve Stherer, 2010). Göç hareketlerinin beraberinde getirdiği fırsat ve tehditler, fayda-maliyet analizine tabi tutularak göç yönetimi kapsamında değerlendirilmekte ve ampirik kanıtlar politika yapımcılar tarafından alınan kararlarda etkili olmaktadır.

Literatürde yer alan ampirik araştırmalarda uluslararası göç hareketlerinin olumlu çıktılarına dair kanıtlar üretilmiş durumdadır. Yapılan araştırmalarda göçün gerek merkez gerekse çevre ülke açısından muazzam ekonomik, toplumsal ve kültürel etkilere sahip olduğu sonucuna ulaşılmıştır (Özden ve Schiff, 2005, s. 1). Yalnızca göç alan merkez ülke açısından değil göç veren çevre ülke açısından da göç hareketlerinin olumlu çıktıları olduğu bulgulanmıştır.

Örneğin bir araştırmada göçmen işçilerin yaptıkları havalelerin kaynak ülkelerin uzun vadeli ekonomik performansı üzerinde genel olarak olumlu bir etkiye sahip olduğu tespit edilmiştir (Rapoport ve Docquier, 2005, s. 75-76). Göç hareketlerinin merkez ve çevre ülkelerin her ikisi için de kazan-kazan stratejisini işletebileceği belirtilmektedir. Bu bağlamda iki ülke arasında göçü düzenlemeye yönelik anlaşmalar imzalanırken göç yönetimi kapsamında kazan-kazan stratejisi uygulanabilmektedir (Wenden, 2017, s. 437). Başka bir ülkeye göç etme olasılığı düşük olan az olan göçmenleri, merkez ülkelere çekmek için ikili göç anlaşmalarının imzalanması; işçi dövizlerine bağlı olarak çevre ülkeye ve nitelikli işçilerden yararlanılmasına bağlı olarak ise merkez ülkeye ekonomik ve toplumsal kalkınma süreçlerinde önemli kazanımlar sağlamakta ve böylelikle kazan-kazan stratejisi işletilmektedir. Mevcut kanıtlar kullanılarak işçi döviz maliyetlerinin düşürülmesi, çifte vatandaşlık sunulması, göçün önündeki çıkış engellerinin kaldırılması ve pasaport maliyetlerinin düşürülmesi gibi bir dizi politika uygulamaya alınmaktadır (McKenzie ve Yang, 2015). Ampirik araştırmalardan elde edilen kanıtlar, göç yönetiminin karar alma süreçlerinde kullanılarak rasyonalizasyon gerçekleştirilmekte ve ülkelerin göç hareketlerine açık ya da kapalı olma durumları göç politikalarına yansımaktadır.

Örneğin, göç hareketlerini kısıtlamaya yönelik düzenlemeleri odağına alan bir araştırmada, göç önündeki engellerin ortadan kaldırılmasının getirdiği kazanımlarının dünya GSYİH'sinin büyük bir kısmını oluşturduğu tespit edilmiştir (Clemens, 2011, s. 84). Yapılan bir başka araştırmada ise göçmenlerin; tüketim ve üretim alanındaki etkileri yoluyla makroekonomik düzeyde ekonomik büyümede önemli etkilere sahip olduğu; mikro-ekonomik düzeyde ise özellikle işgücü piyasaları ve fiyatlar üzerindeki etkileri yoluyla 'kazananlar ve kaybedenler' yaratarak yeniden dağıtım etkisine sahip olabileceği saptamıştır. Ancak ilgili etkilerin koşullara bağlı olduğu da vurgulanmıştır (Betts, Bloom, Kaplan ve Omata, 2017, s. 44). Ampirik araştırmalardan üretilen kanıtlar, ülkelerin değişen ekonomik ve toplumsal koşullarına bağlı olarak farklılık gösterdiğinden göç yönetimi kapsamında bu farklılıklara dair kanıtlar göz önünde bulundurularak göç politikaları üretilmektedir. Ekonomik büyümeye ivme kazandıracak olan göçmen profili hedeflenerek entegrasyon politikaları hazırlanmaktadır.

Literatürde birikmiş olan teorik ve ampirik kanıtlar, göç ve kalkınma arasındaki ilişkinin heterojen bir nitelik taşıdığını ve ikisi arasındaki ilişkide “ekonomik” ve “toplumsal” yapının önemli olduğunu göstermektedir (Haas, 2010, s. 258). Örneğin bir araştırmada uluslararası göçün, ulusal ekonomik kalkınma için önemli bir potansiyel taşıdığını ancak bu potansiyelin genellikle uygulamada gerçekleştirilemediği; ekonomik kalkınmada, istikrarlı bir büyümeyi teşvik edecek etkili politikaların yokluğunda göçün tek başına yeterli bir kaynak oluşturmadığını bulgulanmıştır (Taylor vd., 1996b, s. 397). Ülke içindeki kıt beşerî sermayenin göç etmesine sebebiyet vermeyen göç hareketlerinin, ekonomik kalkınmayı destekleyen bir süreç olarak işlev gösterdiği kabul edilmektedir (Taylor vd., 1996a, s. 181). Göç hareketlerinin belirli bir plan dâhilinde yapılması durumunda gerek merkez gerekse çevre ülkede ekonomik kalkınmanın gerçekleşeceği belirtilmektedir. Dolayısıyla kanıta dayalı politikalar göç hareketlerinin düzenlenmesinde hayati bir önem taşımaktadır.

ABD'de yapılan bir araştırmada, göçmenlerin merkez ülkeye gelişlerinin ardından o ülkenin işgücü piyasalarına has vasıfları kazandıkları ve zaman içerisinde daha vasıflı hâle geldikleri saptanmıştır (Lalonde ve Topel, 1997, s. 846-847). ABD açısından göçmen işgücünün ekonomik büyüme üzerindeki olumlu etkileri

bulunmaktadır. Ancak işgücü piyasaları açısından tam tersi durumların yaşandığını tespit eden çalışmalar da bulunmaktadır. Örneğin Galler’de daha eğitilmiş ve vasıflı olmalarına karşın göçmenlerin istihdam oranlarına katılma oranlarının yerlilere kıyasla daha düşük düzeyde gerçekleştiği sonucuna ulaşılmıştır (Dustmann, Frattini ve Glitz, 2007). Eğitim-vasıf ve istihdam ilişkisinin beşerî sermaye teorisinin ileri sürdüğü şekilde işlemediğini tespit eden bu türden araştırmalar dahi yeni politika önerileri için kanıt tabanı oluşturmaktadır. Yerli işgücüne oranla daha vasıflı olan göçmen işgücünün istihdama sınırlı katılım oranı, göçmenlerin ekonomik yapıya entegrasyonunun gerçekleşmediğine dair kanıt üretmektedir. Göç yönetimi, göçün gerçekleşmesinden sonraki entegrasyon süreçlerini de kapsamına aldığından, bu türden kanıtlar da karar alma süreçlerinde kullanılmaktadır. Hükümetler mevcut kanıtları göz önünde bulundurmak suretiyle entegrasyon politikalarına yönelmektedir.

Göçmenlerin, özellikle yüksek vasıflı göçmenlerin, vasıf yoğun olarak sınıflandırılan sektörlerdeki verimlilik artışında olumlu bir rol oynadığına dair sağlam kanıtlar bulunmaktadır (Huber vd., 2010). Örneğin, geçici göçmenlerin bilim ve mühendislik alanlarındaki istihdamı için ABD’ye kabulünü yöneten H-1B vize programının çıktılarını odağına alan bir araştırmada, H-1B vize programının ABD’deki inovasyon alanında önemli bir rol oynadığı saptanmıştır. Göçmenler, ABD’de inovasyonun ve teknolojinin ticarileştirmesinde son derece önemli olduğundan H-1B programı önemli bir politika konusu hâline gelmiştir. Araştırmadan elde edilen kanıtlar, politika yapıcılara gelecekteki göçmen kabul oranlarının belirlenmesinde yardımcı olmak amacıyla kullanılmıştır. Araştırma sonucunda, göçmen çalışanların doğrudan katkıları aracılığıyla inovasyon ve teknoloji alanında gelişmeler yaşandığı sonucuna ulaşılmıştır (Kerr ve Lincoln, 2010). ABD’de yapılan benzer bir diğer araştırmada ise üniversite mezunu bir göçmenin, geliştirilen bir ürünün patentinin alınmasında yerli muadilinden en az iki kat daha fazla katkısı olduğu saptanmıştır. Aradaki farkın göçmenlerin bilim ve mühendislik eğitiminden kaynaklandığı ve göçmenlerin doğuştan yerlilerden daha yetenekli olmadığı bulgulanmıştır (Hunt ve Gauthier-Loiselle, 2010). Ampirik kanıtlar göstermektedir ki ABD’de benimsenen göç politikası, vasıflı işgücü göçünü teşvik etmeye yönelik düzenli bir göç yönetiminin ürünüdür. Eğitim düzeyi yüksek vasıflı göçmenlerin ülkeye girişleri desteklenmektedir.

Vasıflı göçmenleri ülke sınırlarına çekmeye yönelik kanıta dayalı politika uygulayan diğer ülkeler arasında Avustralya, Yeni Zelanda ve Kanada ön plana çıkmaktadır. Bu üç ülke mevcut kanıt tabanları ile hedefledikleri “beyin göçü” hususunda küresel rakip ve iş birlikçi konumundadır. 2000’li yılların başından itibaren ekonomik büyüme hedefi güden göç programı yürütmüşlerdir. Politika stratejilerinin sürekli izlenmesine ve geliştirilmesine olanak sağlamak için boyamsal araştırmalar da dahil olmak üzere önemli göç veri tabanları geliştirmişlerdir. 2014 yılına gelindiğinde Avustralya, Kanada ve Yeni Zelanda’nın göç stratejileri, ulusal ve uluslararası araştırma kanıtlarının ışığında dikkate değer ölçüde birbirine yakınlaşmıştır. Üç ülkede de hükümetler, giderek daha rekabetçi hâle gelen küresel ekonomide faydalı mali sonuçlar elde edebilecek vasıflı göçmenleri kendi sınırlarına çekmeyi amaçlamışlardır. Avustralya, 1999 yılında, ulusal araştırma kanıtlarına dayalı olarak potansiyel vasıflı adaylar arasından başarılı bir seçim yapmak amacıyla tasarlanmış vasıflı göç reformlarını uygulamaya koymuştur. Kanada ise deneyimi olan, iyi eğitilmiş ve esnek bireylerin hızla değişen işgücü piyasalarına uyum sağlayabilmesi amacıyla sınırlı İngilizce veya Fransızca dil becerisine ve tanınmayan niteliklere sahip ve işverenler tarafından talep edilen göçmen işgücünü hedeflemiştir. Yeni Zelanda ise ek olarak iyi derecede İngilizce bilen göçmenleri odağına almıştır. Üç ülkenin göç politikaları analiz edildiğinde İngilizce becerisine sahip ve OECD ülkelerinde eğitim gören vasıflı göçmenlerin güçlü bir şekilde tercih edildiği görülmektedir. Kalıcı vasıflı göçmenler, insan sermayesi açısından daha etkili bir şekilde taranmış ve işverenler veya eyaletler tarafından belirlenen işler için işçilerin ülke sınırlarına girişi teşvik edilmiştir (Hawthorne, 2014). Bu üç ülkede uygulanan göç politikaları, göç yönetimi kapsamında kanıta dayalı olarak ve entegrasyon süreçlerini kapsamına alacak şekilde hazırlanmıştır.

İş gücü göçü kapsamında ABD, Yeni Zelanda, Kanada ve Avustralya gibi merkez ülkelerde seçici göç düzenlemelerine gidilmekte; vasıfsız, yaşlı ve bağımlı statüdeki göçmenlerin ülkeye girişleri engellenmeye çalışılmaktadır (Cohen, 1997, s. 162-163). İngiltere, Avusturya ve Japonya gibi nüfusu yaşanma sürecine giren gelişmiş ülkelerde ise işgücü kaybının telafi edilmesi amacıyla yüksek vasıflı ve ucuz işgücü için göçmen talebi artma eğilimindedir (Ortadoğu Araştırmaları Merkezi [ORSAM], 2012, s. 9). Göç hareketlerini engellemeye ya da teşvik etmeye yönelik bu düzenlemeler, göç yönetimi kapsamında yürütülen politika oluşturma süreçleri sonunda yapılmaktadır. İş gücü piyasalarına yönelik ekonomik göstergeler ve projeksiyonlar aracılığıyla veri ve kanıtlar üretilmekte; bunlar karar alma süreçlerinde politika yapıcılara yol göstermek amacıyla kullanılmaktadır.

Dünya genelinde küresel göç hareketlerini belirleyen en önemli dinamikler yoksulluk, işsizlik ve işgücü açığı gibi sorunlardır. Gelişmiş çevre ülkeler yoksulluk ve işsizliğe bağlı göçmen arzını oluştururken gelişmiş merkez ülkeler işgücü açığına bağlı olarak göçmen talebini oluşturmaktadır (ORSAM, 2012, s. 9). Merkez ülkeler, mevcut koşullarını göz önünde bulundurarak göç hareketlerine değişen derecelerde açıklık ve kapalılık ile cevap vermektedir (Leitner, 1995, s. 259). Göç hareketlerine açık olan ilgili ülkeler yasal düzenlemelerini seçici göç ile karakterize edilen bir bağlamda hazırlamaktadırlar. Bu ülkeler için göç bir sorun olarak değil fırsat olarak kabul edilmektedir (Çelik ve Murat, 2014). Göç hareketlerinin fırsata çevrilmesi noktasında devreye göç yönetimi ve kanıta dayalı politikalar girmektedir. Göç hareketlerine ilişkin ampirik araştırma sayısının son yıllardaki hızlı yükselişine, ülkelerin küresel rekabette daha fazla pay alabilmek adına girdiği arayış kaynaklık etmektedir. Dolayısıyla daha fazla sermaye birikimi amacı, göç yönetimi ve politikası alanında son derece etkilidir.

Göç yönetimi, kapitalizm merkezli bir şekilde fayda maksimizasyonun gerçekleştirilmesi amacıyla yapılandırılmaktadır. Bu nedenle literatürde, ekonomik nedenlerle göç eden göçmenler dışında kalanların merkez ülke işgücü piyasasındaki istihdam sonuçlarına ilişkin çok az kanıt bulunmaktadır. Emek göçü bağlamında göç eden göçmenler, yerli işgücüne göre sistematik olarak daha yüksek istihdam oranlarına sahipken diğer göç türleri kapsamındaki diğer göç hareketlerinde, özellikle göçmenlik statüsü ile cinsiyetin kesiştiği noktada, örneğin kadınlar ve sığınmacılar için, bu fark daha belirgin hâle gelmektedir. Bu bağlamda göç edilen ülkeye girişteki göç türünün farklı istihdam sonuçlarına neden olduğuna ilişkin güçlü kanıtlar bulunmaktadır. Örneğin göçmen istihdam açığı Birleşik Krallık, İspanya ve İtalya'da; ekonomik nedenlerle gelmeyen göçmen kategorilerinin oranının daha yüksek olduğu İsveç, Fransa ve Almanya'dan daha düşüktür. Bu ampirik bulgular göç politikası oluşturma süreci açısından bazı önemli kanıtlar üretmektedir. Bunlardan ilki, Avrupa Birliği'nde, işgücü göçü bağlamında gelen göçmenler ile "yük" olarak görülen hak temelli göç kategorisinde yer alan göçmenler arasında keskin bir ayrımın söz konusu olduğuna dairdir. İş gücü kıtlığının karşılanmasına yardımcı olan "ekonomik göçmenler" istihdam olanağına daha kolay ulaşabilmektedir. Ancak göç yönetimine yönelik daha bütünsel bir yaklaşım, yalnızca işgücü piyasasının kısa vadeli ihtiyaçlarının değil uzun vadeli ihtiyaçlarının da dikkate alınması gerektiğini göstermektedir. Uzun vadeli kazanımlara ulaşabilmesi için emek göçü kapsamı dışındaki göçmenlerin de ekonomik katılımı gerekmektedir. Bu türden göçmenleri de kapsamına alan entegrasyon politikalarının uygulanması büyük önem arz etmektedir. Aksi takdirde bu kategoride yer alan göçmenlerin işgücü piyasası üzerinde başta yüksek işsizlik olmak üzere olumsuz etkileri son derece olasıdır. Bu durum, özellikle ailevi ve insani nedenlerden dolayı kabullerin göçmen akışının büyük bir kısmını oluşturduğu ve göç politikalarının istenen bir sonucu olarak göçmen entegrasyonuna büyük önem veren İsveç ve Fransa gibi ülkelerde geçerlidir. İş gücü piyasasından dışlanan ancak çalışmak isteyen göçmenlerin potansiyellerinden tam anlamıyla faydalanmalarına olanak tanıyan önlemler, göçmenlerin istihdam destek hizmetlerine erişimdeki kısıtlamaların ortadan kaldırılmasına ve dil ve

mesleki eğitimler aracılığıyla istihdam edilebilirliklerinin artırılmasına odaklanmaktadır (Cangiano, 2014). Göç yönetimi ve politikalarının kapitalizm temelli inşası, temel bir insan hakkı olan göçü, ekonomi-politikten kaynaklanan nedenlerle toplumsal ve ekonomik bir soruna dönüştürebilmektedir. Göçmenlerin entegrasyonunun, ekonomik kalkınma kadar toplumsal kalkınma amacıyla da göç yönetimi kapsamında ele alınması gerekmektedir.

Göç ve kalkınma arasındaki ilişkiye odaklanan çok sayıda araştırma yapılmasına rağmen araştırmalar kalkınmanın yalnızca ekonomik boyutuna odaklanmakta, göç ile toplumsal ve çevresel kalkınma ilişkisine odaklanmamaktadır. Ancak göç yönetimi kapsamında kalkınmanın tüm boyutlarıyla müzakere edilmediği plansız göçler; çatışma, çevresel bozulma gibi insani ve toplumsal gelişme üzerinde sorunlar ortaya çıkarma potansiyeline sahip olduğundan bozucu etkilere neden olabilmektedir (International Organization for Migration [IOM], 2013, s. 36-38). Bu bağlamda göç hareketlerine ilişkin kamu politikası oluşturulurken çok boyutlu bir olgu olan göçün kompakt etkilerini saptamaya yönelik daha kapsamlı araştırmalardan faydalanılması gerekmektedir.

Türkiye, konumu itibarıyla göç hareketlerinin yoğunlaştığı bir ülke konumundadır. Türkiye'nin transit göç güzergâhında yer alması göç hareketlerini önemli bir gündem maddesi yapmaktadır (Şişman ve Balun, 2020). Bu sebeple göç hareketlerine etkili bir göç yönetimi aracılığıyla müdahalede bulunulması hayati bir öneme sahiptir. Türkiye'de göç hareketlerine kamu kurumu olan Göç İdaresi ve Göç Politikaları Kurulu ile Bakanlar Kurulu aracılığıyla müdahalede bulunulmakta ve bu aktörler tarafından göç politikaları oluşturulmaktadır. Bu hâliyle Türkiye'de göç yönetimi alanı merkezî bir özellik taşımaktadır. Etkili bir göç yönetimi için ise sivil toplum örgütleri, iş dünyası ve akademi gibi diğer toplumsal aktör ve kurumların da katılımı gerekmektedir. Türkiye'nin transit göç rotası üzerinde yer almasından dolayı göç hareketleri kriz yönetimi ekseninde ilgili tüm paydaşlar ile iş birliği içinde ele alınması gerekmektedir (Aktel ve Kaygısız, 2018, s. 599). Ancak Türkiye'deki uygulama genel hatları itibarıyla merkezî hükümet tarafından belirlenen bir göç yönetimi şeklindedir (Demirhan ve Aslan, 2015). Bu nedenle kanıta dayalı politika anlayışı çerçevesinde Türkiye'deki göç yönetimi alanına bakıldığında ilgili anlayışın henüz kurumsallaşmadığı görülmektedir. Göç yönetiminin Türkiye pratiğinde, göç hareketlerinin genel itibarıyla niceliksel olarak yönetildiği; göçmenlerin mesleki nitelikleri ile birlikte ekonomik, toplumsal ve kültürel özellikleri açısından uygulamada önemli boşlukların olduğu görülmektedir (Coşkun, 2022, s. 13).

Göç ve kalkınma ilişkisinde kanıta dayalı politika anlayışının eksikliği kalkınma odaklı göç politikalarının uygulanmasını zorlaştırdığından On Birinci Kalkınma Planı kapsamında toplumsal, ekonomik ve insani kalkınma koşullarını dikkate alan kapsayıcı, uzun vadeli ve sürdürülebilir bir göç yönetimine ağırlık verilmesi öngörülmüştür (T.C. Kalkınma Bakanlığı, 2018). Kalkınma Planı'nda kanıta dayalı göç politikalarının oluşturulması amacıyla üniversite ve araştırma kuruluşlarının bilimsel araştırmalarının desteklenmesine karar verilmiştir (T.C. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı, 2019). Bilimsel araştırmaların desteklenmesi aracılığıyla göç politikalarına yönelik kanıt tabanının geliştirilmesi amaçlanmaktadır. Devlet ve üniversite arasında iş birliğine gidilerek kamu politikasının önemli bir ayağını oluşturan göç politikalarında etkililiğe odaklanılmaktadır. Böylelikle Türkiye'de göç yönetiminde kanıta dayalı bir anlayışın inşası hedeflenerek etkili bir göç politikası ile göç ve kalkınma arasında ilişki kurulmaya çalışılmaktadır. Dolayısıyla kanıta dayalı göç politikaları Türkiye için henüz gelişmekte olan bir alan olarak değerlendirilmektedir.

Kanıta dayalı politika anlayışının ve ampirik araştırmalarının hükümetlerin göç hareketlerini yönetebilme yetkinliği üzerinde son derece önemli katkıları bulunmaktadır. Bu amaç doğrultusunda hükümetlerin politika oluşturma sürecinde yalnızca devlet kurumları tarafından yürütülen kanıta dayalı araştırma sonuçlarından

değil diğer kuruluşların yapmış oldukları araştırmalardan da yararlanması ve tüm paydaşların iş birliği için politika yapımında yer alması gerekmektedir (Ahsan ve Varol, 2020, s. 124). Öte yandan göç politikalarının salt ekonomik kalkınma perspektifiyle hazırlanmaması, toplumsal kalkınma süreçlerinin de göç yönetimi kapsamında değerlendirilmesi son derece önemlidir.

Günümüz açısından genel bir değerlendirme yapıldığında, göç hareketlerinin hükümetler tarafından kanıtla dayalı anlayış çerçevesinde yeteri kadar ele alınmadığı görülmektedir. Kanıtla dayalı göç politikalarının yaygın bir kullanım alanı söz konusu değildir. Bu eksiklik, göç ve kalkınma arasındaki pozitif ilişkinin kurulması önünde engel oluşturmaktadır (Memişoğlu ve Yiğit, 2019, s. 40). Oysa ki bir kamu politikası olarak göç yönetiminin etkililiğini toplanan veri, bilgi ve kanıt düzeyi tayin etmektedir. Politika yapımındaki veri ve kanıt eksikliği, göç hareketlerinin birer sorun kaynağı olarak görülmekte ve göçün beraberinde getirebileceği fırsatlar değerlendirilememektedir. Bu nedenle kamu politikasının rasyonalizasyonu için göç yönetimi kapsamında ampirik araştırmalardan elde edilen verilerin politika döngüsünde kullanılması ve kanıtla dayalı politikalar aracılığıyla gerek kaynak gerekse hedef ülkelerde ekonomik ve toplumsal kalkınmanın desteklenmesi büyük önem arz etmektedir.

Sonuç

Kamu politikası, modern toplumların tarihsel gelişim süreci içerisinde bilimsel-ampirik araştırmalar üzerinden gelişim göstermiş ve toplumsal yapı ile ilişkilerin düzenlenmesinde bir müdahale aracı olarak kullanılmıştır. Kamu politikası kapsamında ekonomik ve toplumsal hayata ilişkin politika oluşturma süreçlerinde, politika analizi yöntemleri kullanılarak politika önerilerinin fayda ve maliyetleri hesaplanmış ve karar alma süreçlerinin rasyonalizasyonu sağlanmaya çalışılmıştır.

Kamu politikası alanında rasyonalizasyon girişimlerinin son ayağını kanıtla dayalı politika anlayışı oluşturmaktadır. Ampirik araştırma bulgularından üretilen kanıtlar ile sorunlar tespit edilmekte ve politika önerilerinin etkililiği analize tabi tutularak karar alma süreçleri işletilmektedir. Böylelikle politika oluşturma süreçlerinde ideolojiden bağımsız, kanıt temelli bir yaklaşım benimsenmekte; birçok kurum ve kuruluştan alınan veriler istatistiki yöntemlerle analiz edilerek politika önerileri için kanıt olarak sunulmaktadır. Politika döngüsünde gerçekleşen bu işleyiş, toplumu ilgilendiren her bir alanda uygulanmakta ve dolayısıyla kanıtla dayalı politika anlayışı hâkimiyet alanını giderek arttırmaktadır.

Göç hareketlerinin artması ve küreselleşmesi, ülkeleri göç hareketlerini kontrol edilmesi ve yönlendirilmesi gereken bir alan olarak kabule zorlamaktadır. Ülkelerin toplumsal, ekonomik, siyasal, demografik ve kültürel yapılarına çok yönlü etkileri olan göç hareketlerini düzenleme zorunluluğu, göç yönetimi olarak adlandırılan çalışma alanını daha da önemli kılmaktadır. Göç yönetimi, göç hareketlerini başta işgücü piyasaları üzerindeki etkileri olmak üzere fırsat ve tehditler bağlamında analiz eden bir süreci ifade etmektedir. Günümüzde göç yönetimi, göçün küreselleşmesi nedeniyle yalnızca merkez ve çevre ülkelerin değil tüm ülkelerin temel gündem maddesi hâline gelmiş durumdadır. Bu sebeple kamu politikasının önemli bir parçasını oluşturan göç politikaları alanında da rasyonalizasyon süreçleri işletilmekte ve kanıtla dayalı göç politikaları oluşturulmaktadır.

Rasyonalizasyon süreci sonucunda, uluslararası göç hareketlerinin merkez ve çevre ülkelere sunduğu fırsat ve tehditler ampirik araştırma bulguları aracılığıyla analiz edilmeye ve göç yönetimi kapsamında yapılan müzakereler ile kanıtla dayalı göç politikaları oluşturulmaya başlanmıştır. Literatürde yer alan ampirik araştırmaların sonuçları incelendiğinde göç hareketlerinin tek yönlü etkilerinin olmadığı görülmektedir. Göçün ekonomik olduğu kadar toplumsal sonuçları da söz konusudur. “Hangi” göç politikalarının “neden”

uygulanacağına dair karar verme süreçlerinde, ampirik kanıtlar yoğun olarak kullanılmaktadır. Göç öncesi ve sonrası süreçleri odağına alan entegrasyon politikaları oluşturulmaktadır. Ancak göç yönetiminde yoğun olarak ekonomik amaçlar gözetilmektedir.

Seçici göç olarak adlandırılan ve belirli bir plan dahilinde ihtiyaç duyulan göçmen işgücünü ülke sınırlarına çekmeyi amaçlayan göç politikaları, ampirik araştırmalar sonrasında elde edilen kanıtlara dayandırılarak oluşturulmaktadır. Bu türden politikalar yoğunlukla merkez ülkeler tarafından kapitalist ekonomi-politiğe uyumlu olacak şekilde tasarlanmakta ve göç hareketleri sermaye birikim sürecine eklenmektedir. Dolayısıyla merkez ülkeler göç yönetimi kapsamında göçmenleri, ekonomik bir unsur olarak değerlendirmektedir. Örneğin merkez ülkeler, işgücü açığının söz konusu olduğu sektörlerde istihdam edilmek üzere vasıflı göçmen talep etmektedir. Bu türden politikalarda, göç hareketlerinin ekonomik kalkınma üzerindeki etkilerini gösteren kanıtlardan yararlanmaktadırlar. Ancak politikalara hâkim olan salt ekonomik bakış açısı, göçmenlerin toplumsal yapıya entegrasyon süreçlerinde sorunlarla karşılaşmasına neden olabilmektedir. Yalnızca ekonomik kalkınmaya odaklanan kanıtların üretilmesi, toplumsal kalkınma üzerinde baskıya neden olarak göç yönetiminin etkililiğini azaltabilmektedir. Bu nedenle, kanıta dayalı göç politikalarının göçün geniş kapsamlı etkileri göz önünde bulundurularak üretilmesi hayati bir öneme sahiptir.

Göçün çok yönlü etkilerine dair ampirik kanıtların karar alma süreçlerinde kullanıldığı durumlarda göç yönetimi ve politikalarının etkililiği artmaktadır. Göç hareketlerinin neden olduğu dönüşümleri ve sorun alanlarını inceleyen ampirik araştırmaların karar alma süreçlerinde kullanılmadığı durumlarda ise göç hareketleri ekonomik, çevresel ve toplumsal kalkınma önünde ciddi engeller oluşturmaktadır.

Politika yapıcılarının göçün ekonomik ve toplumsal sonuçlarına dair ampirik araştırma bulgularıyla karar alma süreçlerine katılımının sağlanması ve böylelikle ideolojiden bağımsız, bilimsel kanıtlar üzerinden politikalar oluşturulması göç politikalarının etkililiğini arttırmaktadır. Ampirik kanıtlar, politika yapıcılarının göç hareketlerini yönetilebilir kabiliyetlerine olumlu yönde etkide bulunmaktadır. Göç hareketlerinin yıkıcı etkilerinden kaçınmak ve kriz oluşturma potansiyelini bertaraf etmek amacıyla kanıta dayalı göç politikalarının uygulama alanının arttırılması göçün küreselleştiği günümüz dünyasında büyük bir zorunluluk oluşturmaktadır.

Merkez ülkelerde kurumsallaşan göç yönetimi alanı genel hatlarıyla değerlendirildiğinde, göç politikalarının ekonomi-politiğin yoğun etkisi altında yapılandırıldığı ve göçün bir insan hakkından ziyade piyasaları harekete geçiren bir unsur gibi değerlendirilme eğiliminde olduğu görülmektedir. Merkez ülkeler, göç hareketlerini kanıta dayalı göç politikaları aracılığıyla ekonomik kalkınma süreçlerine hız kazandıran bir katalizör olarak kullanmakta; toplumsal kalkınmayı odağına almamaktadırlar. Göç yönetiminin etkililiği için ise politika yapıcılarının göç ve toplumsal kalkınma ilişkisine dair kanıtları da karar alma süreçlerinde kullanması önem arz etmektedir. Bu nedenle göçün, her şeyden önce bir insan hakkı olarak tanımlanması ve göç hareketlerinin toplumsal kalkınma üzerindeki etkilerinin ayrıca değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu bağlamda, yapılacak araştırmalarda salt ekonomik bir perspektif yerine göç hareketlerinin toplumsal kalkınma üzerindeki etkilerine odaklanması literatürün gelişimi açısından son derece önemlidir.

Kaynakça

- Abercrombie, N. ve Hill, S. ve Turner, B. S. (1994). *The penguin: dictionary of sociology*. London: Penguin Books.
- Ahsan, M. ve Varol, N. (2020). Çevreden kaynaklanan göçün boyutu: Gelişmiş ve gelişmekte olan ülkeler üzerine bir çalışma. *Antropoloji*, 39, 123-128. doi: 10.33613/antropolojidergisi.694151
- Akman, K. (2018). Göç yönetiminde yerel yönetimler ve STK İşbirliği. *Uluslararası Yönetim Akademisi Dergisi*, 1(3), 452-466. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/mana/issue/42538/482214>
- Aktel, M. ve Kaygısız, Ü. (2018). Türkiye’de göç yönetimi. *Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 23(2), 579-604. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/sduiibfd/issue/52999/703584>
- Aşkar, G. (2021). Kanıt dayalı politikalar: Kanıt, düzenleme ve politika yapım süreci. *Yönetim ve Ekonomi*, 28(3), 467-487. doi: 10.18657/yonveek.884035.
- Atasü Topcuoğlu, R. (2016). Göç yazınındaki düzenli ve düzensiz göç kavramları: İnsan hakları temelinde bir kavramsal sorgulama. *İnsan Hakları Yıllığı*, 34, 1-20. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/ihy/issue/62003/928151>
- Babaoğlu, C. (2017). Kamu politikası analizine yönelik kavramsal ve kuramsal bir çerçeve. *Yönetim Bilimleri Dergisi*, 15(30), 511-532. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/comuybd/issue/36994/452172>
- Baldwin-Edwards, M., Blitz, B. K. ve Crawley, H. (2018). The politics of evidence-based policy in Europe’s ‘migration crisis’. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 45(12), 2139-2155. doi: 10.1080/1369183X.2018.1468307
- Bartram, D., Poros, M. V. ve Monforte, P. (2017). *Göç meselesinde temel kavramlar*. Ankara: Hece Yayınları.
- Bayramoğlu, S. (2003). Düzenleyici devlet” düzenlenirken: OECD Türkiye raporu üzerine eleştirel bir çözümleme. *Praksis*, 9, 143-162. Erişim adresi: https://www.academia.edu/2368749/D%C3%BCzenleyici_Devlet_D%C3%BCzenlenirken_OECD_T%C3%BCrkiye_Raporu_%C3%9Czerin_e_Ele%C5%9Ftirel_bir_%C3%87%C3%B6z%C3%BCmleme.
- Bayramoğlu, S. (2006). Düzenleyici etki analizi: yaşamayı erksizleştirme aracı. *Memleket Siyaset ve Yönetim*, 1(2), 95-111. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/en/download/article-file/2952943>
- Benton, M. ve Dieger, P. (2018). *A needed evidence revolution: Using cost-benefit analysis to improve refugee integration programming*. Brussels: Migration Policy Institute Europe and Bertelsmann Stiftung.
- Betts, A., Bloom, L., Kaplan, J. ve Omata, N. (2017). *Refugee Economies: Forced Displacement and Development*. New York: Oxford University Press.
- Bloch, A. (2011). *Sosyal politika kuramlar ve uygulamalar*. P. Alcock, M. May ve K. Rowlingson (Yay. haz.). Göçmenler ve mülteciler içinde (s. 531-540). Ankara: Siyasal Kitabevi.
- Borjas, G. J. (1999). The economic analysis of migration. *Handbook of Labor Economics*, 3A, 1697-1760. Erişim adresi: <https://scholar.harvard.edu/files/gborjas/files/handbook1999.pdf>

- Botterilla, L. C. ve Hindmoorb, A. (2012). Turtles all the way down: Bounded rationality in an evidence-based age. *Policy Studies*, 33(5), 367-379. doi: 10.1080/01442872.2011.626315
- Bottomore, T. B. (1971). *Sociology: A guide to problems and literature*. New York: Pantheon Books.
- Bozkaya, Ş. ve Kum, H. (2022). Neoklasik makro göç kuramı çerçevesinde uluslararası göç: En çok göç alan ülkeler üzerine bir analiz. *International Journal of Social Inquiry*, 15(1), 177-194. doi: 10.37093/ijisi.1007970
- Cangiano, A. (2014). Migration policies and migrant employment outcomes: Conceptual analysis and comparative evidence for Europe. *Comparative Migration Studies*, 2(4), 417-443. doi: 0.5117/CMS2014.4.CANG
- Carroll, P. (2010). Does regulatory impact assessment lead to better policy?. *Policy and Society*, 29(2), 113-122. doi: 10.1016/j.polsoc.2010.03.009
- Castles, S. ve Miller, M. J. (2008). *Göçler çağı: Modern dünyada uluslararası göç hareketleri*. İstanbul: İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Cilavdaroğlu, A. A. (2019). Türkiye’de parlamenter sistemde düzenleyici etki analizi uygulamaları ve cumhurbaşkanlığı hükümet sistemindeki geleceği. *Akdeniz İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi*, 19(2), 273-298. doi: 10.25294/auibfd.543077
- Clemens, M. A. (2011). Economics and emigration: Trillion-dollar bills on the sidewalk?. *Journal of Economic Perspectives*, 25(3), 83-106. doi: 10.1257/jep.25.3.83
- Cohen, J. E. (2016). The regulatory state in the information age. *Theoretical Inquiries in Law*, 17(2), 369-414. Erişim adresi: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2714072
- Cohen, R. (1997). *Global diasporas: An introduction*. Londra: Routledge.
- Coşkun, A. (2022). Göç yönetiminden göç yönetişimine: Türkiye için bir model önerisi. *İlke Politika Notu*, 45, 1-16. doi: 0.26414/pn045
- Çağlayan, S. (2006). Göç kuramları, göç ve göçmen ilişkisi. *Muğla Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 17, 67-91. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/musbed/issue/23522/250638>
- Çelik, F. E. (2008). Çalışma alanı olarak kamu politikası: Tarihsel ve düşünsel kökenleri üzerine. *Amme İdaresi Dergisi*, 41(3), 41-72. Erişim adresi: https://www.academia.edu/9342517/%C3%87a1%C4%B1%C5%9Fma_Alan%C4%B1_Olarak_Kamu_Politikas%C4%B1_Tarihsel_ve_D%C3%BC%C5%9F%C3%BCnse1_K%C3%B6k1er_%C3%9Czerine
- Çelik, N. ve Murat, G. (2014). Türkiye’de iç göç sorununa yeni bir yaklaşım: Stratejik iç göç yönetimi. *İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi İşletme İktisadi Enstitüsü Yönetim Dergisi*, 25(76), 0-0. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/iuiieyd/issue/9207/115574>
- Çiner, F. U. (2013). Fransa’da kamu politikası analizi disiplini ve kamusal eylem. *Bilgi*, 26, 37-61. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/bilgisosyal/issue/29136/311646>

- Dawes, M., Summerskill, W., Glasziou, P., Cartabellotta, A., Martin, J., Hopayian, K., Porzolt, F., Burls, A., and Osborne, J. (2005). Sicily statement on evidence-based practice. *BMC Medical Education*, 5(1), 1-7. doi: 10.1186/1472-6920-5-1
- Deleon, P. (1994). Reinventing the policy sciences: Three steps back to the future. *Policy Sciences*, 27, 77-95. Erişim adresi: <https://www.jstor.org/stable/4532307>
- Demir, F. (2011). Kamu politikası ve politika analizi çalışmalarının teorik çerçevesi. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 30, 107-120. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/55703>
- Demirhan, Y. ve Aslan, S. (2015). Türkiye'nin sınır ötesi göç politikaları ve yönetimi. *Bilgi ve Toplum*, 5(9), 23-62. doi: 10.20493/bt.78101
- Demirhan, Y. ve Aslan, S. (2015). Türkiye'nin sınır ötesi göç politikaları ve yönetimi. *Birey ve Toplum Sosyal Bilimler Dergisi*, 5(1), 23-62. doi: 10.20493/bt.78101
- Develi, E. S. (2017). 21. yüzyılda göç olgusu: Uluslararası göç teorilerinin ekonomi politiği. *Süleyman Demirel Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 22, 1343-1353. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/en/pub/sduiibfd/issue/53207/706530>
- Dustmann, C., Frattini, T. ve Glitz, A. (2007). *The impact of migration: a review of the economic evidence*. Centre for Research and Analysis of Migration web sayfasından erişildi: https://www.ucl.ac.uk/~uctpb21/reports/WA_Final_Final.pdf
- Erder, S. (2006). *Refah toplumunda getto*. İstanbul: İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları.
- Erkek, S. (2020). Kanıttan politikalara: Etkin kamu politikası tasarımında büyük veri. *Journal of Social, Humanities and Administrative Sciences*, 6(22), 146-159. doi: 10.31589/JOSHAS.261
- Ermağan, İ. (2019). Dünyada göç politikaları ve yönetimi. *Dış Politika Dergisi*, 7, 101-121. Erişim adresi: https://www.academia.edu/38731977/D%C3%9CNYADA_G%C3%96%C3%87_POL%C4%B0T%C4%B0KALARI_VE_Y%C3%96NET%C4%B0M%C4%B0
- Fichter, J. (2001). *Sosyoloji nedir*. Ankara: Anı Yayıncılık.
- Giddens, A. (2012). *Sosyoloji*. İstanbul: Kırmızı Yayınları.
- Gökbayrak, Ş. (2008). Uluslararası göç ve kalkınma tartışmaları: Beyin göçü üzerine bir inceleme. *Ankara Üniversitesi SBF Dergisi*, 63(3), 65-82. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/ausbf/issue/3079/42658>
- Güllüpinar, F. (2012). Göç olgusunun ekonomi-politiği ve uluslararası göç kuramları üzerine bir değerlendirme. *Yalova Sosyal Bilimler Dergisi*, 4, 53-85. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/yalovasosbil/issue/21788/615741>
- Günay, E., Atılğan, D. ve Serin, E. (2017). Dünya'da ve Türkiye'de göç yönetimi. *Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 7(2), 37-60. Erişim adresi: <http://iibfdergisi.ksu.edu.tr/tr/pub/issue/33603/372918>

- Haas, H. D. (2010). Migration and development: A theoretical perspective. *The International Migration Review*, 44(1), 227-264. doi: 10.1111/j. 1747-7379.2009.00804.X
- Hauser, F. (2017). *Quality of public administration: A toolbox for practitioners*. Luxembourg: Publications Office of the European Union.
- Hawthorne, L. (2014). *A comparison of skilled migration policy: Australia, Canada and New Zealand*. Erişim adresi: https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2808881
- Head, B. W. (2015). Toward more “evidence-informed” policy making?. *Public Administration Review*, 76(3), 472-484. Erişim adresi: <https://www.jstor.org/stable/24757583>
- Hertin, J., Jacob K., Pesch, U. ve Pacchi, C. (2009). The production and use of knowledge in regulatory impact assessment- an empirical analysis. *Forest Policy and Economics*, 11(5-6), 413-421. doi: 10.1016/j.forpol.2009.01.004
- Hoffmann, R., Sedova, B. ve Vinke, K. (2021). Improving the evidence base: A methodological review of the quantitative climate migration literature. *Global Environmental Change*, 71, 0-0. doi: 10.1016/j.gloenvcha.2021.102367
- Hoppe, R. (2010). *The governance of problems: Puzzling, powering, participation*. Bristol: The Policy Press.
- Huber, P., Landesmann, M., Robinson, C. ve Stherer, R. (2010). Migrants' skills and productivity: A European perspective. *National Institute Economic Review*, 213, R20-R34. Erişim adresi: <https://www.cambridge.org/core/journals/national-institute-economic-review/article/abs/migrants-skills-and-productivity-a-european-perspective/D3A517EBE3DF05EB3D3A66B767F99074>
- Hunt, J. ve Gauthier-Loiselle, M. (2010). How much does immigration boost innovation?. *American Economic Journal: Macroeconomics*, 2(2), 31-56. doi: 10.1257/mac.2.2.31
- Ihlamur-Öner, S. G. (2021). Küreselleşme çağında göç: Kavramlar, tartışmalar. S. G. Ihlamur-Öner ve N. A. Ş. Öner (Yay. haz.), *Küreselleşme Bir Göç ve Mülteci Rejimine Doğru?* içinde (s. 577-600). İstanbul: İletişim Yayınları.
- International Centre for Migration Policy Development. (2018). *Türkiye’de göç politikalarının geliştirilmesinin desteklenmesi (MIND) göç politika döngüsü ve göç krizi yönetimi*. Uluslararası Göç Politikaları Geliştirme Merkezi. Erişim adresi: <https://www.icmpd.org/file/download/48429/file/The0Migration0Policy0Cycle0and0Migration0Crisis0Response0-0A0comparative0report0covering0GermanyC0ItalyC0RussiaC0Sweden0and0the0United0Kingdom0TR.pdf>
- International Organization for Migration. (2013). *World migration report 2013*. Erişim adresi: https://publications.iom.int/system/files/pdf/wmr2013_en.pdf
- Jackson, P. M. (2007). Making sense of policy advice. *Public Money and Management*, 27(4), 257-264. doi: 10.1111/j.1467-9302.2007.00592.x
- Jacobs, S. H. (1997). An overview of regulatory impact analysis in OECD countries. *Regulatory Impact Analysis: Best Practices in OECD Countries*. Organization for Economic Co-operation and Development web sayfasından erişildi: <https://www.oecd.org/gov/regulatory-policy/35258828.pdf>

- Kabakuşak, D. (2014, Ekim). *Küresel göç yönetişimi çerçevesinde Türkiye’de göç olgusunun kurumsallaşması*. Quo Vadis: Sosyal Bilimler - Artvin Çoruh Üniversitesi Hopa Uluslararası Sosyal Bilimler Konferansında sunulan bildiri, Artvin Çoruh Üniversitesi Artvin. Erişim adresi: https://www.academia.edu/10369263/K%C3%9CRESSEL_G%C3%96%C3%87_Y%C3%96NET%C4%B0%C5%9E%C4%B0M%C4%B0_%C3%87ER%C3%87EVES%C4%B0NDE_T%C3%9CRK%C4%B0YE_DE_G%C3%96%C3%87_OLGUSUNUN_KURUMSALLA%C5%9EMASI
- Kansu Karadağ, A. (2018). Göç, yoksulluk ve insan hakları. *İnönü Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi*, 9(2), 485-498. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/585559>
- Kerr, W. R. ve Lincoln, W. F. (2010). The supply side of innovation: H-1B visa reforms and US ethnic invention. *Journal of Labor Economics*, 28(3), 473-508. doi: 10.1086/651934
- Köktaş, Ö. F. ve Köseoğlu, Ö. (2015). Kanıta dayalı kamu politikası yapımı: Sosyal bilim araştırması ve kamu politikaları ilişkisini yeniden dizayn etmek için bir fırsat mı?. *Yasama Dergisi*, 29, 32-57. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/yasamadergisi/issue/54516/743097>
- Lalonde, R. J. ve Topel, R. H. (1997). Economic impact of international migration and the economic performance on migrants. M.R. Rosenzweig ve O. Stark (Yay. haz.), *Handbook of population and family economics* Vol. 14. içinde (s. 799-850). Oxford: Elsevier Science.
- Lasswell, H. D. (1970). The emerging conception of the policy sciences. *Policy Sciences*, 1(1), 3-14. Erişim adresi: <https://www.jstor.org/stable/4531369>
- Leitner, H. (1995). International migration and the politics of admission and exclusion in postwar Europe. *Political Geography*, 14(3), 259-278. doi: 10.1016/0962-6298(95)93187-N
- Massey, D. S., Arongo, J., Hugo, G., Kouaouci, A., Pellegrino, A. ve Taylor, E. (1993). Theories of international migration: A review and appraisal. *Population and Development Review*, 19(3), 431-466. doi: 10.2307/2938462
- McKenzie, D. ve Yang, D. (2015). Evidence on policies to increase the development impacts of international migration. *The World Bank Research Observer*, 30(2), 155-192. doi: 10.1093/wbro/lkv001
- Memişoğlu, F. ve Yiğit, C. (2019). Uluslararası göç ve kalkınma: Teori ve güncel meseleler. *Yıldız Social Science Review*, 5(1), 39-62. doi: 0.51803/yssr.595809
- Migration Advisory Committee. (2012). *Skilled immigration and strategically important skills in the UK economy*. Erişim adresi: <https://www.niesr.ac.uk/publications/skilled-immigration-and-strategically-important-skills-uk-economy?type=report>
- Migration Advisory Committee. (2014). *Migrants in low-skilled work*. Erişim adresi: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/333084/MAC_-_Migrants_in_low-skilled_work_Summary_2014.pdf
- Or, Z. (2002). *Improving the performance of health care systems: From measures to action (A review of experiences in four OECD countries)*. OECD Labour Market and Social Policy Occasional Papers No. 57. doi: 10.1787/18151981

- Orbeta, A Jr. C. ve Abrigo, M. R. M. (2011). *Managing international labor migration: the Philippine experience* (Rapor no: 2011-33). ECONSTOR web sayfasından erişildi: <https://www.econstor.eu/handle/10419/126858>
- Ortadoğu Araştırmaları Merkezi. (2012). *Küresel göç ve Avrupa Birliği ile Türkiye'nin göç politikalarının gelişimi* (Rapor no: 123). ORSAM web sayfasından erişildi: <https://www.orsam.org.tr/tr/kuresel-goc-ve-avrupa-birligi-ile-turkiyenin-goc-politikalarinin-gelisimi/>
- Örselli, E. ve Babahanoğlu, V. (2016). Türkiye'nin göç yönetimi ve göç politikalarının gelişimi: Bir kamu politikası analizi. *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 9-43, 2063-2072. doi: 10.17719/jisr.20164317771
- Özden, Ç. ve Schiff, M. (2005). Overview. Ç. Özden ve M. Schiff (Yay. haz.), *International migration, remittances, and the brain drain* içinde (s. 1-18). Washington: The International Bank for Reconstruction and Development The World Bank.
- Packwood, A. (2002). Evidence-based policy: Rhetoric and reality. *Social Policy and Society*, 1(3), 267-272. doi: 10.1017/S1474746402003111
- Pawson, R. (2002a). Evidence-based policy: In search of a method. *Evaluation*, 8(2), 157-181. doi: 10.1177/135890200200800251
- Pawson, R. (2002b). Evidence and policy and naming and shaming. *Policy Studies*, 23(3), 211-230. doi: 10.1080/0144287022000045993
- Pew-MacArthur Results First Initiative. (2014). *Evidence-based policymaking: A guide for effective government*. Erişim adresi: <https://www.pewtrusts.org/~media/assets/2014/11/evidencebasedpolicymakingaguideforeffectivegovernment.pdf>
- Radaelli, C. M. (2008). Evidence based policy and political control: What does regulatory impact assessment tell us. *Workshop*. Erişim adresi: <https://citeseerx.ist.psu.edu/document?repid=rep1&type=pdf&doi=296e82c73514a3fe02fc7eeb76609e63f73fb8dc>
- Raine, R. (1998). Evidence-based policy: Rhetoric and reality. *Journal of Health Services Research & Policy*, 3(4), 251-253. Erişim adresi: <https://www.jstor.org/stable/26749821>
- Rapoport, H. ve Docquier, F. (2005). *The economics of migrants' remittances discussion*. Bonn: Institute for the Study of Labor.
- Sağlam, S. (2006). Türkiye'de iç göç olgusu ve kentleşme. *Hacettepe Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları*, 5, 33-44. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/en/pub/turkiyat/issue/16667/330762>
- Sanderson, I. (2002). Evaluation, policy learning and evidence-based policy making. *Public Administration*, 80(1), 1-22. doi: 10.1111/1467-9299.00292
- Scholten, P. ve Nispen, F. V. (2015). Policy analysis and the "migration crisis": Introduction. *Journal of Comparative Policy Analysis: Research and Practice*, 17(1), 1-9. doi: 10.1080/13876988.2015.1006408

- Stilwell, B., Diallo, K., Zurn, P., Dal Poz, M. R., Adams, O. ve Buchan, J. (2003). Developing evidence-based ethical policies on the migration of health workers: Conceptual and practical challenges. *Human Resources for Health*, 1(8), 0-0. doi: 0.1186/1478-4491-1-8
- Şişman, Y. ve Balun, B. (2020). Transit göç ve Türkiye. *Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 21(2), 61-79. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/anadoluibfd/issue/54967/742798>
- T.C. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı. (2019). *On Birinci Kalkınma Planı (2019-2023)*. Erişim adresi: https://www.sbb.gov.tr/wp-content/uploads/2022/07/On_Birinci_Kalkinma_Plani-2019-2023.pdf
- T.C. Kalkınma Bakanlığı. (2018). *Dış göç politikası özel ihtisas komisyonu raporu*. Erişim adresi: <https://www.sbb.gov.tr/wpcontent/uploads/2020/04/DisGocPolitikas%C4%B1OzellhtisasKomisyonuRaporu.pdf>
- Taşçı, F. (2009). Bir sosyal politika sorunu olarak göç. *Kamu-İş*, 10(4), 177-204. Erişim adresi: https://www.academia.edu/32723082/Bir_Sosyal_Politika_Sorunu_Olarak_G%C3%B6%C3%A7_pdf
- Taylor, J. E., Arango, J., Hugo, G., Kouaouci, A., Massey, D. S. ve Pellegrino, A. (1996a). International migration and national development. *Population Index*, 62(2), 181-212. doi: 10.2307/3646297
- Taylor, J. E., Arango, J., Hugo, G., Kouaouci, A., Massey, D. S. ve Pellegrino, A. (1996b). International migration and community development. *Population Index*, 62(3), 397-418. doi: doi.org/10.2307/3645924
- Topcu, N. (2019). Küreselleşme, uluslararası göç ve Avrupa Birliği göç politikaları. *Nosyon: Uluslararası Toplum ve Kültür Çalışmaları Dergisi*, 3, 50-65. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/nosyon/issue/55456/759999>
- Usta, A. (2013). Kamu politikaları analizine kuramsal bir bakış. *Yasama Dergisi*, 24, 78-102. Erişim adresi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/yasamadergisi/issue/54521/743127>
- Ünal, R. ve Gedik, M. (2022). Türkiye’de göç yönetimi ve sosyal hizmet bakış açısından değerlendirilmesi. *Toplumsal Politika Dergisi*, 3(1), 52-70. doi: <https://dergipark.org.tr/tr/pub/tpd/issue/70403/1127644>
- Weiner, M. (1992). Security, stability, and international migration. *International Security*, 17(3), 91-126. doi: 10.2307/2539131
- Weingart, P. (1999). Scientific expertise and political accountability: Paradoxes of science in politics. *Science and Public Policy*, 26(3), 151-161. doi: 10.3152/147154399781782437
- Wenden, C. W. D. (2017). Migration and development. *Ethnic and Racial Studies*, 40(3), 434-442. doi: 10.1080/01419870.2017.1249501
- Wildavsky, A. (2017). *Speaking truth to power the art and craft of policy analysis*. Routledge: New York.

Extended Abstract

Purpose

Migration is recognized as a process that has social and economic consequences and needs to be managed. However, as a result of the globalization and increase in the volume of migration movements, the existing policy arrangements remain dysfunctional in terms of migration management. For this reason, new searches have started in the field of migration management, which constitutes an important pillar of public policy. In this study, the institutionalization process of the evidence-based policy approach is discussed from a conceptual and institutional perspective, and information is given about the development of the evidence-based policy approach in migration management. In the study, it is aimed to emphasize the importance of the evidence-based policy approach in migration management in increasing the effectiveness of migration policies by examining the examples of the central countries.

Design and Methodology

In this review article written in an explanatory style, an intensive literature review was conducted in order to establish a causal relationship. While scanning the literature, since migration management is an important element of the field of public policy, firstly the works related to the field of public policy were examined and the development of the field was explained; Then, the development of the evidence-based policy approach, which has developed in the field of public policy, was examined. The impact of the evidence-based policy approach on the field of migration management and policy was also scanned and evidence-based migration policies were evaluated in the context of center country practices, based on studies in the literature. An in-depth literature review was conducted and theoretical and empirical research was presented on how the phenomenon of migration, which has become complex in the context of its social and economic effects, should be managed. In order to establish a cause-effect relationship, the first part of the study covers the development of the field of public policy science, which reveals the understanding of evidence-based policy; In the second part, the effects of the relevant understanding on migration management are mentioned through economic-political and country practices.

Findings

Public policy is an instrument of intervention in social and economic relations. With the emergence of capitalism, public policy has developed as a scientific field of study in modern societies. With its scientific background, rationalization processes were initiated in public policy and various mechanisms such as policy analysis and regulatory impact analysis were introduced to guide policymakers in the decision-making process. These analysis methods are used to measure the effectiveness of policy proposals and to increase the outputs and effectiveness of policies by limiting costs. Especially in the post-1990 period, the rationalization process in the field of public policy accelerated with the evidence-based policy approach that emerged in the field of medicine. The policy approach in evidence-based medicine has expanded its dominance by influencing other areas of public policy over time. Empirical research findings conducted by both the public and academia, non-governmental organizations and research centers have been transformed into evidence and started to be used in the decision-making processes of policy makers. First of all, research has accelerated in order to build the evidence base and then this evidence has been used in the policy-making process. The scientific development of public policy has also had an impact on migration movements, which constitute an important pillar of public policy. Today, globalized migration is no longer the agenda of a single country but has become an international agenda. The effects of migration movements on the economic, social, cultural and political structure, especially

on the labor market, have caused migration to be accepted as an area that needs to be managed. For this reason, especially central countries have started to control migration movements before they even begin within the scope of migration management and focused on regulating the integration processes of immigrants after the migration movement takes place. Center countries produce evidence-based policies in order to attract highly skilled labor, called selective migration, to the country's borders or to fill the gap in markets where there is a labor shortage. These policies, called evidence-based migration policies, are considered to be an extremely important development in terms of being a catalyst that will accelerate both the economic and social development processes of the central countries. Evidence-based migration policies are extremely important in terms of representing rationalization processes, as well as constituting a very important pillar of public policy. When looking at country examples, it is seen that evidence-based migration policies are gaining momentum, but they are not fully institutionalized in the eyes of both policy makers and the public. However, it is still seen that especially developed central countries implement evidence-based migration policies within the scope of migration management. When empirical research is examined, it is seen that migration movements managed by following evidence-based migration policies make significant contributions to the country's economy and play a serious role in the economic development process. However, since evidence-based immigration policies are compatible with the basic political economy of capitalism, social development is pushed to the background. For this reason, evidence-based migration policies implemented by core countries for economic development tend to be a tool used to increase productivity rather than accepting migration as a human right.

Research Limitations

In this study, evidence-based policy approach, which constitutes an important dimension of public policy, is analyzed within the scope of evidence-based migration policies. Therefore, in this article, the development of public policy and evidence-based policy understanding is discussed in general with its theoretical and conceptual framework, and in particular, evidence-based policy practices are analyzed within the scope of migration management. On the other hand, when the country practices are examined, it is seen that although evidence-based migration policies have caught a development trend, they have not formed a serious dominance area, and for this reason, it is seen that evidence-based migration policies are implemented in developed central countries. In this context, the study is mentioned in the context of developed central country practices regarding evidence-based migration policies, as they do not find application in all countries of the world and only affect the public policy of developed countries. This situation constitutes the limitation of the study.

Implications (Theoretical, Practical and Social)

In today's world, where the world is getting smaller due to globalization and therefore migration movements are accelerating, migration movements need to be managed scientifically on a rational basis due to their potential to create problems and crisis areas. The rationalization and scientific organization of migration management is provided by evidence-based migration policies that have increased their impact in recent years. Policymakers in central countries use evidence from empirical research to inform their decision-making processes for economic and social development, from the entry of migrants to the integration process. The implementation of evidence-based migration policies is functional in eliminating the potential of migration to cause problems and crises and increasing the effectiveness of policies. Therefore, expanding the application area of evidence-based migration policies and adopting an evidence-based approach in migration management is extremely important in today's globalized migration movements. In this context, focusing future research on determining the extent to which policies are produced in the context of evidence-based approach and

generating evidence that will contribute to migration management through empirical research will play a vital role in increasing the effectiveness of public policy. On the other hand, focusing research on the effects of evidence-based policies not only on economic development but also on social development will contribute to the development of the field of migration management.

Originality/Value

This study is unique in that it focuses on the development of evidence-based policy approach in the field of migration management. A review of the literature reveals that the existing studies generally focus on the development of evidence-based approach in public policy as a whole. The number of studies focusing on evidence-based approach in the field of migration policy is extremely low. Therefore, this study aims to contribute to the literature by examining the development of evidence-based policy approach in the field of migration management.

Araştırmacı Katkısı: Sercan DERELİ (%100).